

• Rose

เชือก
และ
ใบพัด
4 สะท้อน
ยุทธจักร
一剑霜寒

语笑阑珊 อวี๋เซี่ยวหลานซาน เขียน

G.N Voyager แปล

Boki วาด

Rose

เสด็จ
กลับ
ไปคิด
๔ สะท้อน
ยุทธจักร
一剑霜寒

语笑阑珊 อวี๋เซี่ยวหวหลานชาน

เจียน

G.N Voyager

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เล่มลับไขคดีสะเทือนยุทธภพ 4

一剑霜寒

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of 《一剑霜寒》(Yi Jian Shuang Han)

Author © 语笑阑珊 (Yu Xiao Lan Shan)

Thai edition rights under license granted by

北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8668-4

เผยแพร่ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ จิราพัชร ใจคำ, ปาณิสรา สุอุทัย

บรรณาธิการภาษาจีน ศิริพร บุญผาดินาด • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพิพัฒน์กุล, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด เล่ห์ลับไขคดีสะเทือนยุทธภพ ก็ดำเนินเรื่องมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว แม้เชียวหวังจะได้หลินจื่อโลहितมารักษาอาการป่วยของเจ้าสำนักกวินคนรักของตนจนหายดีแล้ว แต่เรื่องราวและผู้ที่ทั้งสองได้พบเจอกลับยิ่งทำให้ปริศนาเรื่องชาติกำเนิดของเจ้าสำนักกวินสลับซับซ้อนยิ่งขึ้น ผู้ที่อยู่เบื้องหลังแผนการโค่นล้มตระกูลหลี่คือใครกันแน่ เรื่องราวที่แท้จริงของแม่ทัพหลู หมูบ้านมู่จิ่น และเมืองเฮยซาเป็นอย่างไร และเกี่ยวโยงกับใครบ้างนั้น มาร่วมหาคำตอบได้ใน เล่ห์ลับไขคดีสะเทือนยุทธภพ เล่มจบนี้ได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

亲爱的读者朋友们，
很荣幸这本书能在泰国出版，
希望你们能喜欢这个新故事。
期待每一次的见面！

เพื่อนๆ และนักอ่านที่รัก

รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่หนังสือเล่มนี้ได้ตีพิมพ์ในประเทศไทย
หวังว่าพวกคุณจะชอบเรื่องนี้นะ ฉันจะเฝ้ารอการพบกันในครั้งต่อไป!

— อวี๋เซี่ยวหลานซาน ♥

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

Attempted Suicide (การพยายามฆ่าตัวตาย)

Blood (มีเลือด)

Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก)

Child Death (มีเด็กตาย)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Imprison (การกักขังหน่วงเหนี่ยว)

Manipulation (การโน้มน้าว ล่อลวง ปลูกฝังความคิดบางอย่าง

เพื่อให้เป็นไปอย่างที่คุณคนหนึ่งต้องการ)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Occult (ความเชื่อหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ)

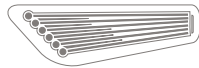
Rape/Non-Con (มีการกล่าวถึงการข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

- ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Torture (การทรมาน)

Unethical Human Experimentation (การทดลองที่ผิดศีลธรรมในมนุษย์)

ใครคือสหายเก่า

ในน้ำเสียง ของเจียงหนานเจิ้นเจือความกรุณาโกรธอยู่หลายส่วน แต่คนชุดดำผู้นั้นไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากนัก เพียงปลดผ้าปิดหน้าลง รินชาให้ตนเองอย่างคุ้นเคย ก่อนพูดอย่างไม่ใส่ใจ “หากมิใช่ข้าฯขโมยสมุดบัญชีมา จึกไม่กี่หน้านั้นไปชมชู้สวี่วี่ จี้เยี่ยนหวนจะยอมส่งทหารไปล้อมเมืองจินเฟิงได้ทันท่วงที่ได้อย่างไร นายท่านห้าเจียงก็รู้ ตอนนั้นเจ้าสำนักที่รับคำสั่งจากหลี่ซิงไห่อย่างน้อยก็มีมากถึงสิบเจ็ดสิบแปดคน บางคนก็ถึงกับลักลอบมาที่เมืองตานเฟิงแล้วด้วยซ้ำ ขาดก็แต่พันธมิตรยุทธภพออกคำสั่งเท่านั้น”

เจียงหนานเจิ้นแค้นเสียงเย็นชา คิดว่าการที่ตนเองสามารถรองตำแหน่งผู้นำตระกูลในครั้งนี้ได้ อีกฝ่ายก็มีความดีความชอบเป็นอันดับแรก แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรให้มากความอีกเช่นกัน เพียงแค่ตักเตือนไปสองสามประโยคว่าต่อไปอย่าได้ทำเรื่องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้อีก

คนชุดดำถามอีกครั้ง “หลินจือโลหิตใช้ได้ผลดีขนาดนั้นจริง ๆ หรือ”

“ใช่” เจียงหนานเจิ้นเองก็เดินมาที่โต๊ะ “ครั้งแรกที่ได้เห็นหลินจือพวกนั้น สีแดงสดองงามอยู่ท่ามกลางทะเลโลหิตและซากศพ กลิ่นหอมเอียนคละคลุ้ง ข้ายังคิดว่าเป็นพิษร้ายที่ไม่มีตัวยาใดแก้ได้ด้วยซ้ำ ใครจะคาดคิดว่ามันกลับเป็นยาช่วยชีวิตชั้นเลิศ”

“กองทัพอัศวินตระกูลหลูภักดีและกล้าหาญมาช่วยชีวิต บ่นกระดูกของ

พวกเขาจะบอกของที่เป็นพิษต่อผู้คนออกมาได้อย่างไร” คนชุดดำวางถ้วยชาลงคล้ายหวนนึกถึงอดีตอีกครั้ง ก่อนจะพูดพลางถอนหายใจยาวเหยียด “ท่านแม่ทัพหนอ แม้จะตายไปโดยไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ก็ยังช่วยเหลือคนตระกูลหลี่ผู้นั้นอยู่ดี แต่ท่านดูผู้ติดตามมอกตัญญูพวกนั้นสิ พวกมันเคยมีช่วงเวลาที่คิดถึงท่านแม่ทัพบ้างหรือไม่ หากในใจยังมีเศษเสี้ยวความรู้สึกผิดอยู่บ้าง ก็ควรจะไปทำความสะอาดเช่นไหว้บูชาทุกปี เช่นนี้แล้วจะหาหลินจือโลหิตไม่เจอได้อย่างไร ทั้งที่มีมากมายตั้งขนาดนั้น เบิกตามองไปทั่วห้องทุ่งและภูเขาก็มีอยู่เต็มไปหมด อาบแสงดาวแสงจันทร์อย่างโจ่งแจ้ง แต่กลับไม่มีผู้ใดหาเจอเลยสักคน ราชวงศ์และสำนักเพิงอวี๋แทบจะขุดแผ่นดินต่ำเหลียงไปทั่วทุกหนทุกแห่งอยู่แล้ว มีเพียงที่แห่งนี้แห่งเดียวที่ไม่นึกถึง นำชน นำชนนัก แต่ก็จริง คนตระกูลหลี่ทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัดหนี้เลือดและปกปิดความจริงเอาไว้ ได้แต่เจ็บใจที่ไม่อาจกลมหมุ่มบ้านมุ่จิ้นให้ราบเป็นหน้ากลองได้ แล้วจะหาหลินจือโลหิตเจอได้อย่างไร”

ขณะที่ปากพูด ดวงตาก็กลับมาเย็นชาดูจ่นน้ำค้างแข็งอีกครั้ง “คราวนี้หากมิใช่เพื่อช่วยนายท่านห้าเจียง ช้ายอมเผาหุบเขานั้นทิ้งทั้งหุบเขา ดึกว่ายอมให้หลินจือที่งอกงามจากร่างและวิญญาณของท่านแม่ทัพ ถูกคนตระกูลหลี่นำไปช่วยเหลือผู้รักของมัน ฤย!”

แต่เจียงหนานเงินกลับไม่อยากล่วงเกินจี๋เยี่ยนหราน เขาว่า “เซียวหวังและเจ้าสำนักอวินคงไม่รู้เรื่องราวในตอนนั้น แม้กระทั่งอดีตของหมู่บ้านมุ่จิ้นแห่งใหม่และหมู่บ้านมุ่จิ้นแห่งเก่าก็ยังไม่เคยได้ยิน จริงอยู่ อดีตหวงตั้งใจปกปิด แต่ตอนนั้นพวกเขาสองคนยังไม่เกิดด้วยซ้ำ จะไปรู้อะไรได้”

เห็นได้ชัดว่าคำพูดนี้ไม่อาจปลอบโยนคนชุดดำได้ หน้าซำยังกระตุ่นให้น้ำเสียงของอีกฝ่ายแหลมคมขึ้นอีกต่างหาก...ไม่ได้กริดร้องเสียงดัง แต่กลับมีความอาฆาตแค้นลึก ๆ ที่ทะลุทะลวงจิตใจคน “อวินนี่เพิงถูกปิดหูปิดตากี่แล้วไปเถอะ แต่จี๋เยี่ยนหรานที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่ทัพอันดับหนึ่งของต้าเหลียง คาดการณ์แม่นยำทำสงครามไร้พ่าย แต่กลับไม่รู้เรื่องสงครามอันโหดร้ายเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนเลยสักนิด จากเรื่องนี้ก็เห็นได้แล้วว่าเขาคือเพียงดอกไม้ดอกหนึ่งที่ถูกรคนตระกูลหลี่ประคบประหงมเลี้ยงดูมาอย่างดี

เท่านั้น อาศัยจังหวะที่บ้านเมืองสงบสุข สร้างชื่อเสียงจอมปลอมอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือไปวัน ๆ ไหนเลยจะคู่ควรกับสมญาแม่ทัพใหญ่ผู้สร้างความสงบให้แผ่นดินได้!”

“ใช่” เจียงหนานเจิ่นรินซาแก้วใหม่ให้อีกฝ่ายแล้วถือโอกาสโน้มหน้า “แผ่นดินนี้ ผู้ใดจะเทียบกับแม่ทัพใหญ่ได้”

อีกด้านหนึ่ง อวี๋นอเฟิงก็กำลังสอบถามเจียงหลิงเจิน “คนชุดดำก่อนหน้านี้เคยมาหาคุณชายแก้วอีกหรือไม่”

“ไม่เลย” คุณชายแก้วเจียงสายหน้า หลังจากกลับเรือนมาคราวนี้ ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับท่านเจ้าสำนักเฟิงอวี๋ที่อยู่ตรงหน้า พี่สามไม่ได้ซักไซ้เรื่องการหายไปของชื่อเซียวอิก ดังนั้นท่าทางของเขาจึงอ่อนลงไม่น้อย และตอบคำถามแต่โดยดี “หลังจากคืนนั้นในป่า ก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย” บางทีอาจจะเป็นเหมือนที่พูดไว้ก่อนหน้านี้ แผนการของตนล้มเหลว จึงกลายเป็นเบี้ยไร้ประโยชน์ที่ถูกฝ่ายนั้นทิ้งไปตั้งนานแล้ว

อวี๋นอเฟิงพูดอีกครั้ง “ข้ายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ยากขอให้คุณชายแก้วช่วยเหลือ”

ฉินที่ถูกดัดแปลงซึ่งหาเจอในเรือนหยาเยว่ก่อนหน้านี้เป็นหนามทิ่มแทงใจเขามาตลอด เขาอยากสืบทอดให้ชัดเจนว่ามานาปรากฏอยู่ในตระกูลเจียงตั้งแต่เมื่อไร เจียงหลิงเพยนั้นไม่เป็นที่รักใคร่ของคนในครอบครัว แต่เจียงหลิงเจินไม่เหมือนกัน เขาอายุยังน้อย หน้าตาน่าเอ็นดู ถึงแม้จะเอาแต่ใจและทำตัวกะกะระรานไปทั่ว แต่ในสายตาของท่านป้าท่านน้าที่อายุมากกว่าก็ยังคงเป็นหนุ่มน้อยหล่อเหลาที่ชวนให้รู้สึกชื่นชอบอยู่ดี ฉะนั้นหากอยากจะทำลายยอมง่ายตายกว่า

สองคนคุยกันอย่างจริงจัง จี้เยี่ยนหฺรานและเจียงหลิงเพยก็กลับมาแล้วเช่นกัน เมื่อครุ่นพวกเขาไปสืบเรื่องเจียงหนานไต้หวันมา ภายใต้การกำกับด้วยความตั้งใจของเหมยจู่ซง อาการป่วยของเขาก็ดีขึ้นไม่น้อยจริง ๆ นิ้วมือและเปลือกตาล้วนสามารถขยับได้แล้ว คาดว่าคงจะฟื้นขึ้นมาในเดือนสองเดือนนี้

“เช่นนั้นก็ส่งคนไปคุ้มกันให้ดี จะได้ไม่ถูกลอบทำร้ายอีกครั้ง”
เจียงหลิงเหนินเตือน “ภายในตระกูลนี้ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนที่ไม่อยากให้
ท่านลงท้ายดี”

เจียงหลิงเพียพาเขาไปที่ห้องด้านข้าง หลังทั้งสองคนจากไป อวินอีเฟิง
ก็ชงชาดอกไม้ใหม่อีกาก่อนถามอีกครั้ง “ข้าได้ยินคุณชายเก่าบอกว่า
คุณชายใหญ่เจียงลัมป่วยเมื่อวันก่อนหรือ”

“ใช่ ได้ยินว่าต้องลมเย็นจนลัมป่วยลุกไม่ขึ้น” จี้เยี่ยนหฺรานเอ่ย “งานที่
อยู่ในมือส่วนหนึ่งก็ส่งมอบให้เจียงหนานเงิน ถือเป็นการยอมอ่อนข้อทางอ้อม
ยอมแพ้ในการช่วงชิงตำแหน่งผู้นำตระกูลแล้ว”

“สถานการณ์เป็นเช่นนี้เขาก็คงไม่อาจทนสู้ต่อไปได้เช่นกัน” อวินอีเฟิง
ยื่นถ้วยชาให้ “แต่ตระกูลเจียงมีความเกี่ยวข้องกับแม่ทัพพลูในอดีตมา
โดยตลอด เรื่องฉินโบราณก็ยังไม่ได้ลืมความให้กระจ่าง ยังมี ‘ฉินซือ’ ที่ยังไม่
รู้แน่ชัดอีก หวังเยี่ยจะวางใจมอบเรื่องนี้ให้เขาจริง ๆ หรือ”

“เขาหาหลินจือโลहितเจอ ช่วยชีวิตท่าน ข้ายอมไม่ยอมเพิ่มความ
ลำบากใจให้เขา” จี้เยี่ยนหฺรานเอ่ย “ดูไปก่อนสักปีสองปีเถิด หากว่าใน
อนาคตมีใจเป็นอื่นจริง ๆ นั่นก็เท่ากับเขารนหาที่ตายเอง”

อวินอีเฟิงพยักหน้า “ก็ได้”

ผ่านไปอีกสองสามวัน ศิษย์สำนักเพิงอวี้ก็สืบข่าวมาได้อีกครั้ง ว่า
สำนักในยุทธภพจำนวนมากเคลื่อนตัวเดินทางเตรียมตัวมาแสดงความ
ยินดีที่เมืองตานเฟิงแล้ว ในบรรดาคนเหล่านั้นรวมไปถึงคนของสำนัก
ต่าง ๆ ที่หลิงซิงไต้ตั้งมาเป็นพวกและเตรียมจะสนับสนุนเจียงหลิงซื่อให้ขึ้น
ดำรงตำแหน่งด้วย...แต่ละคนวิ่งแจ้งมาอย่างรวดเร็ว แทบอยากเดินทาง
มาให้ถึงเร็ว ๆ จะได้สานสัมพันธ์อันดีกับเจียงหนานเงินไว ๆ เพื่อที่จะได้
ปล้นล้างเรื่องราวผิดพลาดในอดีตให้หมดสิ้นไปเสีย

จี้เยี่ยนหฺรานถาม “หลิงซิงไต้จะมาหรือ”

“ยอมไม่มาอยู่แล้ว” อวินอีเฟิงวาดภาพอยู่ในสวนต่อไปพลางเอ่ย
ตอบส่ง ๆ “เช่นเดียวกับเจียงหลิงซื่อเมื่อตอนเช้า เขายังว่าไม่สบาย บางที
เขาอาจจะทำผิดต่อตระกูลเจียงและถูกเจียงหนานไต้ควบคุมไว้ตลอดมา

ตั้งแต่อดีต ไม่ง่ายเลยกว่าจะหาโอกาสได้ พอมีความหวังจะพลิกสถานการณ์ มาควบคุมตระกูลเจียง กลับมาเจอหวังเยี่ยลงมือ อีมั โซคร้ายจริง ๆ”

บนกระดานวาดเป็นภาพตันกล้วยไม้และถั่วหยก ฝูฟู่กันค่อนข้างอ่อนหัดอย่างเห็นได้ชัด กระต่ายไม่เหมือนกระต่าย แต่กลับเหมือนลูกกลม ๆ มีขนยาว ๆ แต่เชียวหวังถูกความรักรบดบังดวงตาสองข้างจึงยังคงคิดว่ามันน่ารัก เขากล่าว “วาดเสร็จแล้วก็เอามาให้ข้านะ ข้าจะให้ช่างฝีมือในราชสำนักนำไปเข้ากรอบ”

อวินอี่เฟิงรีบถ่อมตัว “ภาพวาดนี้ของข้าธรรมดานัก จะเอาไปแขวนไว้ในโถงสมบัติได้อย่างไร”

จี้เยี่ยนหราน “...”

โถงสมบัตินั้นเป็นสถานที่ที่ราชวงศ์เก็บผลงานโด่งดังของจิตรกร เลื่องชื่อแห่งยุคเอาไว้ ภาพวาดนี้ของท่านใช้ไม่ค่อยได้จริง ๆ แต่ข้าหมายความว่าหลังจากที่นำไปเข้ากรอบเรียบร้อยแล้ว พวกเราค่อยย้ายมันกลับไปหัจวนหวัง แล้ววางเอาไว้ในห้องนอนของตนเองต่างหาก

อวินอี่เฟิงถามอีกครั้ง “ท่านว่าฝ่าบาทจะทรงเห็นชอบหรือไม่”

ครั้นจี้เยี่ยนหรานเห็นดวงตาจริงใจที่มีทั้งความลั้งเล ความคาดหวัง และความตื่นเต้นดีใจของอีกฝ่าย ทันใดนั้นเขาก็สูญเสียจุดยืนของตน แล้วตอบกลับไปอย่างหนักแน่นว่า “เห็นชอบสิ”

อวินอี่เฟิงค่อนข้างมีความรับผิดชอบจึงหยิบฟู่กันขึ้นมาอีกครั้ง “เช่นนั้น ข้าจะเติมสีดี ๆ อีกรอบ”

จี้เยี่ยนหรานเซ็ดเหงื่อให้เขาอย่างอ่อนโยน “ด้านนอกอากาศร้อน อวินเออร์ไม่ต้องเติมสีแล้ว” ต่อให้เติมไปอีกก็ไม่อาจแยกภูเขาเคลื่อนทะเลมาอยู่ตรงหน้า¹ได้ ลู๊กลับไปที่กิ่งงุ่นที่ห้อง ทำเรื่องยุทธหัตถีกับข้ายังดีเสียกว่า แล้วข้าจะยืนกรานแขวนผลงานไม่ได้เรื่องขึ้นน้อยของท่านเอาไว้

¹ หมายถึง สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกผ่านภาพวาดหรือผลงานออกมาได้ เหมือนยกภูเขาเคลื่อนทะเลมาอยู่ตรงหน้าจริง ๆ

ข้าง ๆ ภูเขายี่สิบ² ให้ลูกหลานชนรุ่นหลังได้ชื่นชมอำนาจล้นฟ้าของข้าผู้เป็น
สามิท่าน

อวินอีเฟิงเอนหลังฟังอยู่ในอ้อมอกของผู้เป็นสามิ วาดภาพต่อไปอย่าง
เกียจคร้านแต่ก็เปี่ยมด้วยอารมณ์สุนทรีย์ ตอนเป็นเด็ก เขาผ่านความ
ยากลำบากมานับไม่ถ้วน ย่อมไม่สามารถเทียบกับลูกหลานในราชวงศ์ที่มี
คนสอนดีติดดิน เดินหมาก คัดอักษร วาดรูปต่าง ๆ นานา อย่างมากก็ได้แค่
เรียนเขียนอักษรอ่านหนังสือ ดังนั้นการติดดินวาดรูปอะไรนั้น ล้วนเป็น
ความเพลิดเพลนที่เฟิงจะได้ขัดเกลาหลังจากตนเองเติบโตขึ้นมาแล้วทั้งนั้น
จีเยียนหรรณเห็นว่าเขามีความตั้งใจไม่เลวจึงไม่ได้เร่งรัดอีก เพียงกุมข้อมือ
ขาราวหิมะนั้นเอาไว้ แล้วค่อย ๆ พาวาดลงบนกระดาษรอบหนึ่ง ตรงนี้วาด
ดอกไม้พุ่มหนึ่ง ตรงนั้นวาดปลาตัวหนึ่ง เติมเต็มกระดาษด้วยชีวิตชีวา

อวินอีเฟิงยิ้มกล่าว “นี่คือสิ่งใด เละเทะไปหมดแล้ว”

“ละก็ละไป” จีเยียนหรรณลูบไล้เอวบางอย่างหลงใหลไม่ยอมปล่อย
ก่อนประทับจูบลงบนข้างแก้มอีกที “มีข้าอยู่ อย่าว่าแต่โง่สมบัติเลย ต่อให้
เป็นท้องพระโรง อวินเออร์อยากชวนไว้มากเท่าใดก็ชวนได้ทั้งนั้น”

เจียงหลิงเฟยเฟิงจะก้าวเข้าประตูมาก็เห็นภาพมัวโลภีย์สามะเลเทเมา
นั้นพอดี หลังจากชะงักไปสักพักก็ถอยหลังไปสองก้าวก่อนเอ่ยเรียบ ๆ “พูด
ตามจริงนะ ข้าตาบอดแล้ว”

จีเยียนหรรณเอ่ยด้วยความห่วงใยอย่างอดทน “ตาบอดแล้วก็รีบไป
หาหมอสิ ก่อนจะรักษาให้หายดีก็ไม่ต้องกลับมา”

“ผู้อาวุโสเหมยฝ่งเซ็มให้ท่านลูงอยู่” เจียงหลิงเฟยเดินมาใกล้แล้วตั้ง
กระดาษที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมา “ให้ข้าดูซิ ภาพนี้...คิก!”

จีเยียนหรรณกวาดสายตาเย็นเยียบมาแวบหนึ่ง “ภาพนี้ ในอนาคต
ข้าวางแผนจะนำไปชวนไว้ในโง่สมบัติ”

เจียงหลิงเฟยเอ่ยชมเชยอย่างคล่องแคล่ว “เช่นนั้นโง่สมบัติก็ได้
ของดีไปครอบครองแล้ว ภาพนี้ภาพเดียวสวยกว่าภาพอื่น ๆ นับสิบภาพเลย

² จิตรกรที่ยอดเยี่ยมในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก ช่วง ค.ศ. 345 - 409

ทีเดียว” ภาพนี้เรียกว่าอัดแน่นไปหมด จิตรกรชื่อดังวาดภาพภูผาเดียวตาย
ชายหาดน้ำตื้น แต่เจ้าสำนักอวี่นวาด...วาดไปหมดเสียทุกอย่าง ทั้งภูเขา
แม่น้ำและวิหคบุปผา หนาซ้ำยังเขียนกลอนที่พยายามจะซึ่งแต่กลับออกมา
หวานเลียนและดูตลกกลงไปส่ง ๆ อีกสองวรรค เรียกว่าพยายามเต็มให้เต็ม
ทุกซอกทุกมุม

ดูท่าแล้ว คนที่เขียนอักษรไต้ดงาม ก็ไม่จำเป็นต้องวาดภาพไต้ดงาม
เสมอไป

เช่นเดียวกับคนที่ฝึกวรยุทธ์จนยอดเยี่ยม ก็ไม่จำเป็นต้องดีดหินได้
ไพเราะเสมอไป

เจียงหลิงเฟยกระแอม รีบเปลี่ยนเรื่องคุยจากหัวข้ออันตรายเช่นนี้
เพื่อเลี่ยงไม่ให้ทิศทางการประจบประแจงไปผิดทางจนถูกสหายผู้ชั่วร้ายข่มขู่
ทุบตี เขาจึงพูดขึ้น “เมื่อครุ่นนี้ข้าถือโอกาสไปที่หอหงู เห็นว่าประตูใหญ่ปิด
อยู่ ไม่ค่อยมีบ่าวรับใช้เข้าออก ยังไม่ทันเห็นแม้แต่หน้าพี่ใหญ่ ก็ถูกพอบ้าน
ในเรือนของเขาลักลักออกมาแล้ว”

“คนที่เดิมทีมั่นใจว่าจะได้เป็นผู้นำตระกูลแน่ ๆ พอเสียอำนาจใน
ชั่วข้ามคืน ย่อมต้องเสียหน้าเป็นธรรมดา” อวี่นอี่เฟิงวางพู่กันลง “หากเป็น
อันตรายหน้าด้านไร้ยางอายมาตั้งแต่เกิด ล้มแล้วก็แล้วไป แต่คุณชายใหญ่
เจียงเค่งกฏระเบียบเป็นอย่างมาก สำรวมกิริยาท่าทางและเย่อหยิ่งมา
ตั้งแต่ยังเล็ก แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นหงส์ฟ้าที่ร่วงหล่น...ท่านดูซิว่ามีใคร
ในตระกูลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาบ้าง ลองไปเกลี้ยกล่อม
เขาดูสิ อย่างไรชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไปอยู่ดี”

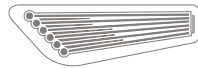
“ในเวลาเช่นนี้ ตระกูลเจียงยังจะมีใครหาญกล้าไปที่หอหงูอีกเล่า”
เจียงหลิงเฟยเกาะทับทิมลูกหนึ่ง เลิกเมลิตส์แดงอวบอ้วนส่งให้อวี่นอี่เฟิง แล้ว
เอ่ยอย่างดูแคลน “เกรงว่าขนาดเดินผ่านก็ยังต้องเดินอ้อมด้วยซ้ำ”

ทับทิมสีแดงเหมือนโลหิต แต่กลับเปรี้ยวมาก อวี่นอี่เฟิงจึงป้อน
เมลิตส์หนึ่งให้จีเยี่ยนหรานบ้าง แล้วมองอีกฝ่ายพลางยกยืม ภาพอันงดงาม
ของคู่รักที่กำลังหวานชื่นเช่นนี้ คุณชายสามเจียงที่อยู่ตรงกลางรู้สึกราวกับ
ว่าตนกำลังเปล่งรัศมีเจิดจ้าออกมาห่มนวล ทั้งสบตา ทั้งเป็นส่วนเกิน

ทั้งน้ำเจ็บใจ จึงหันหลังคิดจะเดินจากไป เย่วหยวนหยวนกลับรีบวิ่งเข้ามาด้วยความรีบร้อนแล้วตะโกนด้วยความดีใจ “ท่านผู้อาวุโสหมยให้ข้ามารายงานคุณชาย ว่าท่านผู้นำตระกูลฟื้นแล้วเจ้าค่ะ!”

122

สตรีผู้หนึ่ง

“หลิงขวี่...หลิงขวี่ละ!”

นี่คือประโยคแรกที่เจียงหนานไต้หวันพูดหลังจากที่พ้นคืนสติ

“พี่ใหญ่ล้มป่วย ไม่เห็นเงามาตั้งหลายวันแล้ว” เจียงหลิงเพยหลุดตัวนั่งลงข้างเตียง “ท่านลุงเรียกหาเขามีเรื่องด่วนหรือขอรับ”

“ป่วย เขาป่วยเป็นอะไร เขา...แค่ก๊ๆ วันนั้นเจ้านั้นหลบอยู่ในที่ลับลงมือทำร้ายข้าอย่างฉับพลัน ไอ้ลูกทรพี ลูกทรพี อัก!” เจียงหนานไต้หวันบาดเจ็บสาหัสยังไม่หาย หน้าซีดร่างกายยังอ่อนแอมาก คำพูดคำจาก็กระต่อนกระแท่น เจียงหลิงเพยแนบหูชิดกับปากของเขาจึงพอจะฟังคำบอกเล่าแสนเจ็บปวดนี้ได้ เขาขมวดคิ้วแล้วถาม “พี่ใหญ่อย่างนั้นหรือ”

“ข้ามองเห็นชัดเจน” เจียงหนานไต้หวันอยากจะลุกขึ้นนั่ง แต่มือเท้ากลับแข็งทื่อ เจ็บปวดไปทั้งร่าง เขาฝืนกรูยทุ้มมาทั้งชีวิตยอมรู้ว่านี่หมายถึงสิ่งใด ในอนาคตเกรงว่าแม้แต่การใช้ชีวิตก็คงไม่อาจจัดการด้วยตนเองได้อีก และต้องกลายเป็นคนไร้ค่าไปโดยสมบูรณ์ เมื่อคิดถึงตรงนี้ น้ำตาชุ่มฉ่ำสองสายก็ไหลลงมาที่หมอนอย่างห้ามไม่อยู่ เขาฝืนออกแรงคว้ามือของเจียงหลิงเพยเอาไว้ก่อนเอ่ยเสียงสั่น “ข้ารู้ว่าเจ้านั้นต้องการอะไร หลิงเพยตระกูลเจียงจะตก...จะตกไปอยู่ในมือของไอ้ลูกทรพีคนนั้นไม่ได้เด็ดขาด ไม่ได้เด็ดขาด!”

“ขอรับ ข้าจะปรึกษากับท่านอาห้าวอย่างละเอียด” เจียงหลิงเพยลูบมือ

ผู้อาวุโสพลางเอ่ยพลอบ “ท่านลุงอย่าได้โกรธเป็นพินเป็นไฟไปเลย สิ่งสำคัญคือต้องรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงเสียก่อน”

เจียงหนานโศกสลดมหายใจเหือกใหญ่ ริมฝีปากแห้งผากมีโลหิตไหลซึม ครั้นเอ่ยคำพูดเมื่อครูนี้อันจับก็กินแรงเขาไปมหาศาล ร่างกายสิ้นไร้เรี่ยวแรงจนหลับต่อไปอีกครึ่ง

เหมยจู่ซังที่อยู่ด้านข้างพูดขึ้น “คุณชายสามไม่ต้องกังวล สามารถฟื้นคืนสติขึ้นมาได้แล้วนับเป็นางดี ค่อย ๆ บำรุงและพักผ่อน ในอนาคตหากต้องการลงมาเดินเหิน กินอาหารสวมเสื้อผ้าทำอะไรด้วยตนเองย่อมไม่ใช่เรื่องยาก”

“คราวนี้ต้องขอบคุณผู้อาวุโสมากจริง ๆ ขอรับ” เจียงหลิงเพยลุกขึ้นยืน “เพราะเรื่องในคราวนี้ หากวันข้างหน้าทุ่งหญ้าเขียนหลุนต้องการสิ่งใด ตระกูลเจียงจะพยายามช่วยเหลือเต็มที่มากำลังแน่นอน”

จี้เย่นหรานและอวิน่อเฟิงกำลังรออยู่ในลาน เมื่อเห็นเขาเดินออกมา ก็เอ่ยถาม “ผู้นำตระกูลเจียงเป็นอย่างไรบ้าง”

“ฟื้นขึ้นมาได้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว” เจียงหลิงเพยเอ่ย “ท่านลุงยังบอกอีกว่าคนที่ลอบทำร้ายเขาคือพี่ใหญ่”

อวิน่อเฟิงได้ยินดังนั้นก็ชะงักไป “จริงหรือ”

เพื่อแย่งชิงตำแหน่งผู้นำตระกูล เจียงหลิงซิวถึงกับลงมือกับเจียงหนานโศกอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตโดยไม่สนใจสิ่งใด เรื่องนี้ไม่นับว่าเป็นข่าวลือที่หายากอันใด กลับกัน ท่ามกลางการคาดเดาเกี่ยวกับคนร้ายไปต่าง ๆ นานา สมมุติฐานนี้ถือเป็นสมมุติฐานที่มีการพูดถึงกันมากที่สุด ถึงอย่างไรในวันที่ผู้นำตระกูลประสบเหตุร้าย แม้จะบอกว่ายามเฝ้าประตูล้วนเป็นศิษย์ของนายท่านห้าเจียง แต่ทุกคนต่างก็เห็นว่า ในเวลานั้นเขาไม่ได้พูดอะไรมากมาย และรีบร้อนส่งคนไปหาคุณชายใหญ่ตั้งสามสิ่รอบ ด้วยคิดอยากจะแบ่งหน้าที่เรื่องการคุ้มกัน ก็เพราะกลัวว่าหากเกิดเรื่องขึ้นแล้วจะอธิบายได้ไม่ชัดเจน แต่คุณชายใหญ่นะหรือ ตลอดทั้งวันไม่เห็นแม้แต่เงา เมื่อกลับมาตอนเย็นพอสอบถามก็บอกว่าออกไปชมหิมะนอกเมือง...บนภูเขาหัวโล้นแห่งนั้นมีสีขาวกระจาดกระจายอยู่หลายหย่อม โลงเตียนเหมือนคนหัวล้าน จะมีทิวทัศน์

อันใดให้ชื่นชม

ตอนนี้เจียงหนานโตัวพูดเองกับปาก ทำให้พิสุจน์เรื่องนี้ได้พอดี ทุกสิ่งทุกอย่างจึงดูเหมือนจะสมเหตุสมผล

แต่วันนี้เฝิงจี้รู้สึกแปลกใจนิดหน่อย หากคนร้ายเป็นเจียงหลิงชวีจริงๆ เหตุใดเขาจึงไม่หาข้ออ้างที่ดีกว่านี้มาอธิบายเรื่องที่ตนเองไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่กลับใช้ข้ออ้างว่า ‘ออกจากเมืองไปชมหิมะ’ ที่ไม่ว่าผู้ใดได้ฟังก็ต้องรู้สึกทะแม่งๆ เช่นนี้เล่า หรือจะบอกว่าอีกฝ่ายจงใจหาเหตุผลที่โง่เง่าที่สุด เพื่อให้เรื่องทั้งหมดดูแปลกประหลาดและผิดปกติ แล้วชำระล้างความผิดด้วยเหตุอย่างนั้นหรือ ถึงอย่างไรตอนนี้ตนก็กำลังสงสัยว่ามีสิ่งหารอาจไม่ใช่เจียงหลิงชวีก็เพราะความไร้สาระของข้ออ้าง ชมหิมะ มิใช่หรือ

คิดเยอะเกินไป อวินอีเฝิงจี้รู้สึกสับสนเล็กน้อยอย่างเลี่ยงไม่ได้ สุดท้ายเขาก็เป็นคนป่วยที่เฝิงจะหายดีได้ไม่นาน หัวสมองยังใช้การได้ไม่ดีพอ แม้กระทั่งการตีเมาก็ยังลืมนอยู่เป็นประจำ ดังนั้นยังไม่ต้องพูดถึงการวิเคราะห์จิตใจคนซึ่งเป็นสิ่งที่ซับซ้อนที่สุดเลย

จี้เยี่ยนหรานถาม “เช่นนั้นเจ้าคิดจะอย่างไร?”

“ท่านอาหากำลังจะรับตำแหน่งผู้นำตระกูล ว่ากันตามหลักแล้วเรื่องนี้ น่าจะให้ผู้นำตระกูลเป็นคนจัดการด้วยตนเอง” เจียงหลิงเพยเอ่ย “แต่เขากับพี่ใหญ่ไม่ลงรอยกันมาแต่ไหนแต่ไร ข้ากังวลว่า...”

พูดยังไม่ทันจบ เจียงหนานเจิ้นก็เดินเข้ามาจากด้านนอกประตูพอดี เขาจะเดินทางมาเยี่ยมเยียนในเวลานี้ทุกวัน วันนี้จู่ๆ ก็เห็นผู้คนอยู่เต็มสวน จึงรู้สึกสงสัยเล็กน้อยก่อนจะรีบเอ่ยถาม “เกิดเรื่องอันใดขึ้นกับพี่ใหญ่หรือ?”

“เป็นเรื่องดีขอรับ” เจียงหลิงเพยได้แต่บอกไป “เมื่อครู่นี้ท่านลุงพินคินสติมาครู่หนึ่ง ผู้อาวุโสหมดยบอกว่าหากพินตัวได้ดี ก็น่าจะสามารถกินอาหารสวมเสื้อผ้าและจัดการตนเองได้”

พินตัวได้ดีจึงจะ ‘กินอาหารสวมเสื้อผ้าและจัดการตนเองได้’ หากพินตัวได้ไม่ดี เกรงว่าคงมีแต่ต้องนอนอยู่บนเตียงไปชั่วชีวิต เจียงหลิงเพยพูดเช่นนั้นด้วยอยากจะทำให้เจียงหนานเจิ้นคลายใจ ให้เขาได้รู้ว่าเจียงหนานโตัวไม่สามารถกลับไปยังจุดสูงสุดได้อีกแล้ว และทำให้เขาล้มเลิกความคิด

โหดเหี้ยมอำมหิตที่ไม่สมควรมีไปเสีย...ถึงอย่างไรภายใต้ลี้ลับล่อใจอย่าง
ตำแหน่งผู้นำตระกูล เจียงหลิงเพยก็ไม่ว่าจริงๆ ว่าทุกคนภายในตระกูลจะ
ทำสิ่งใดลงไปบ้าง

เจียงหนานเจินได้ยินเช่นนั้นก็เผยสีหน้ายินดียิ่งออกมาจริง ๆ คิดเสียว่า
เขารู้สึกยินดีกับเจียงหนานไต่จากกันบึ้งของหัวใจไปพลาง ๆ ก็แล้วกัน
หลังจากเข้าไปดูในห้อง เขาก็กล่าวขอบคุณกับเหมยจู่ซ่งซ้ำ ๆ ก่อนจะมอบ
ทองคำหนักหนึ่งให้ ณ ตรงนั้นเพื่อเป็นการขอบคุณ

บางทีอาจเป็นเพราะเสียงพูดคุยภายในห้องดังเกินไป เปลือกตาของ
เจียงหนานไต่จึงสั่นไหวอยู่สองครั้งก่อนที่จะได้สติขึ้นมาอีกรอบ

เจียงหนานเจินรีบไปนั่งอยู่ข้างเตียง “พี่ใหญ่”

อวินอ๋เฟิงยืนอยู่ข้างหน้าต่าง กลับหันใจมองเข้าไปด้านในแวบหนึ่ง
ก่อนจะกลับมาอยู่ข้างกายจี๋เยียนหฺราน “หลิงเพยยืนอยู่ด้านข้าง เจียง-
หนานเจินก็มีสีหน้าเคร่งเครียด คงจะเล่าเรื่องเจียงหลิงซวี่อีกรอบ คราวนี้
เกรงว่าคุณชายใหญ่ตระกูลเจียงผู้นั้นคงต้องเจอกับเรื่องลำบากเสียแล้ว”

จี๋เยียนหฺรานพาเขาเดินไปด้านนอกสวน “หลิงเพยกังวลว่าเจียง-
หนานเจินจะฉวยโอกาสนี้สร้างความลำบากให้เจียงหลิงซวี่ แต่ข้าว่าฉวย
โอกาสดอนที่เขากับพวกเรายังคงอยู่ในตระกูลเจียง เร่งสืบเรื่องนี้ให้กระจ่าง
ก็เป็นการดีเช่นกัน”

อวินอ๋เฟิงพยักหน้าก่อนเอ่ยถาม “หวังเยี่ยล่าช้าไม่กลับเมืองหลวง
ฝ่าบาทจะไม่ทรงเป็นกังวลหรือขอรับ”

“ตะวันตกเฉียงเหนือสงบลงแล้ว ข้าก็มีความสุขที่ได้อยู่ว่าง ๆ”
จี๋เยียนหฺรานเอ่ย “เสด็จพี่ทรงจัดการสอบขุนนาง เพิ่งจะคัดเลือกผู้มี
พรสวรรค์กลุ่มหนึ่งจากแต่ละพื้นที่มาได้ ตอนนี้แผ่นดินสงบสุข เป็นช่วง
เวลาที่ขุนนางฝ่ายพลเรือนและบัณฑิตกลุ่มนี้จะได้แสดงความสามารถและ
อุดมการณ์อันแรงกล้า การที่หวังซึ่งควบคุมอำนาจทางการเมืองไว้ในมือ
อย่างข้าเอื้อระเหยล่อยชายไม่ทำการงานนิดหน่อย กลับถือเป็นเรื่องดี”
พูดจบเขาก็โค้งตัวลงเล็กน้อย “แน่นอนว่าหากอวินเอ๋อรัยยอมให้ความร่วมมือ
เพิ่มชื่อเสียงฉาวโฉ่เรื่องการหลงใหลคนงามและกามตัณหาให้ข้าเข้าไปอีก...

หลบอันใดกัน มาให้สามีจูบหน่อยสิ”

เจ้าสำนักอวีนตักเตือนเรียบ ๆ ว่านายท่านทำเจียงออกมาแล้ว

จีเยี่ยนหฺรานยื่นเอามือไพล่หลังแล้วยืนตัวตรง ทำให้ไม่รู้ไม่ชี้

เจียงหนานเงินมีสีหน้าริบร้อน คิ้วขมวดมุ่นด้วยความโกรธ เขา
ทักทายจีเยี่ยนหฺรานแค่ลวก ๆ ก่อนจะพาลูกน้องเดินกลับออกไปด้านนอก
เจียงหลังเพยมองแผ่นหลังของเขาแล้วพุดพลาถอนหายใจ “เกรงว่าใน
ตระกูลคงจะเกิดเรื่องุ่นวายขึ้นอีกแล้ว”

ผ่านไปเพียงครึ่งชั่วยาม หอหงหูกก็ถูกศิษย์ของแต่ละสำนักล้อมเอาไว้อย่าง
แน่นหนา สองประกายวาววับไปด้วยดาบ หอก ทวน และกระบอง เจียง-
หลังซวียืนอยู่หน้าประตู มองกลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชาโดยไม่
พุดไม่จาสักคำ เพียงแต่สับกว่าวันก่อน หลายใบหน้าในบรรดาคนเหล่านี้
ยังเคยพยายามทุกวิถีทางเพื่อเข้ามาใกล้ชิดเขา อยากจะสลักคำว่าประจบ-
สอพลอไว้บนหน้าผากอยู่รอมร่ออยู่เลย แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นอื่น ทุกคน
ต่างเผยสีหน้าเคร่งขรึมเปี่ยมคุณธรรม ดูท่าทางแล้วขอเพียงท่านอาห้าออก
คำสั่ง คนกลุ่มนี้ก็จะหุบกำลังโจมตีทำลายล้างหอหงหูกให้ราบเป็นหน้ากลอง

“พี่ใหญ่” เจียงหลังซวีก็อยู่ในนั้นด้วย แผนการร่วมมือกับหลิซิงให้
ล้มเหลว ฉะนั้นเขาอย่ามั่วตำแหน่งในอนาคตของตนเองภายในตระกูลดี
อยู่แล้ว แม้จะเพียงเพื่อการเอาตัวรอดเฉพาะหน้า แต่ก็ต้องแสดงความภักดี
ต่อท่านอาห้าก่อน เขาจึงละทิ้งภาพลักษณ์สูงส่งที่ไม่เคยยุ่งเรื่องในบ้านและ
คงความสุภาพอ่อนโยนไว้เสมอ เอ่ยขึ้นเองว่า “ท่านลุงพินแล้ว หน้าข้ายัง
บอกกับปากของตนเองว่าวันนั้นท่านลงมือลอบทำร้าย จึงทำให้เขาซาตุไฟ
เข้าแทรก ท่านอาห้าเองก็มีคำสั่งให้สืบสาวราวเรื่องให้กระจ่างแล้ว ท่านยัง
มีอะไรจะพุดหรือไม่”

“ไร้สาระ!” เจียงหลังซวีได้ยืนดังนั้นก็กราดเกรี้ยว “วันนั้นข้าไม่อยู่
ในตระกูล จะลอบทำร้ายท่านพ่อได้อย่างไร”

“พี่ใหญ่อ้างว่าออกไปชมหิมะ แม้แต่ผู้ติดตามสักคนก็ยังไม่พาไป
ด้วย ตอนนี้ท่านลุงยืนยันกับปากตนเอง หากต้องการพิสูจน์ความบริสุทธิ์

อย่างน้อยก็ต้องหาคนมาพิสูจน์สิ” เจียงหลิงซื่อพูดอย่างอดทน คนอื่น ๆ ได้ยินก็คิดว่ามีเหตุผลจริง ๆ...ถ้าไม่อย่างนั้นละ เอ่ยคำพูดไร้สาระประโยคหนึ่ง ก็ชำระล้างมลทินของการตกเป็นผู้ต้องสงสัยได้แล้วหรือ

กล่อมเนือบนใบหน้าของเจียงหลิงซื่อกระตุกเล็กน้อย เขารู้จุดประสงค์ของเจียงหนานเงินเป็นอย่างดี เดิมทีคิดว่าเพียงแค่อยอมมอบอำนาจ แล้วอ้างว่าป่วย เก็บตัวไม่ออกไปไหน ก็จะสามารถพ้นเคราะห์ร้ายไปได้ แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าตนจะคิดเรื่องง่ายเกินไป เจียงหลิงซื่อเห็นว่าเขาไม่พูดไม่จาอยู่นานก็สงสัยสาตาเป็นสัญญาณให้ศิษย์ทุกคนลงมือจับตัว แต่กลับถูกเจียงหลิงซื่อสะบัดแขนเสื้อปัดจนกระเด็นไปด้านข้าง แล้วตวาดเสียงกร้าว “พวกเจ้าช่างกล้านัก!”

“พี่ใหญ่ ท่านทำเช่นนี้ก็ไม่น่าดูแล้ว” เจียงหลิงซื่อชักดาบออกจากฝัก แล้วชี้ไปที่เขา “ท่านอาห้ำแค้นอยากเชิญพี่ใหญ่ไปสอบถามที่ห้องหง เหตุใดจึงต้องร้อนตัวถึงเพียงนี้ด้วย”

ห้องหงคือห้องทรมานของตระกูลเจียง มีเพียงผู้ที่ละเมิดกฎของตระกูล หลอกลวงอาจารย์ล้างบางบรรพบุรุษเท่านั้นจึงจะถูกส่งมาคุมตัวไว้ที่นี่ อย่างน้อยที่นี่ก็ถูกปิดมาห้าปีแล้ว การเปิดใช้อีกครั้งในคราวนี้ เพียงนัยของการหยามเกียรติที่แฝงอยู่ ก็เท่ากับเป็นการเหยียบย่ำเจียงหลิงซื่อต่อหน้าสาธารณชนแล้ว เขาโกรธจนแทบจะระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่ ก่อนสะบัดแขนเสื้อคิดจะกลับเข้าไปในหอหงหู แต่ด้านหลังกลับมีเสียงแหวกอากาศดังขึ้นมา

กระบวนท่าของเจียงหลิงซื่อรวดเร็วและดูดัน คนอื่น ๆ เพิ่งตามเข้ามา เจียงหลิงซื่อถอยหลังออกไปสองก้าว พลิกฝ่ามือหยิบทวนยาวที่อยู่บนชั้นวางอาวุธ หว่ายังไม่ทันได้ลงมือ แขนของเขากลับลั่นจนชา เสียงเคื่องดังขึ้น หัวทวนถูกฟันตกลงไปบนพื้น ในมือเหลือแต่ด้ามไม้ว่างเปล่า

“พี่ใหญ่” เจียงหลิงเพยจับข้อมือของเขาเอาไว้ “อย่าเพิ่งรู้วาม”

“แม้แต่เจ้าก็มาฉวยโอกาสเหยียบย่ำข้าเดิมข้าหรือ” เจียงหลิงซื่อกัดฟันกรอด

เจียงหลิงเพยเตือนสติ “พี่ใหญ่ หากท่านไม่เคยทำเรื่องผิดต่อมโน-

ธรรมจริง ๆ ตอนนั้นหากลงมือทำร้ายคนกันเอง ในอนาคตคงยังไม่อาจล้างความผิดได้”

เจียงหลิงซวีกกล่าวว่า “เจ้าอย่ามาพูดจาสวดยหรูไปหน่อยเลย!”

“ท่านลุงยืนยันว่าเป็นพี่ใหญ่กับปากจริง ๆ ท่านอาทำสืบสวนก็สมเหตุสมผล หาได้มีเจตนาจะใส่ร้ายป้ายสี” เจียงหลิงเพยกกล่าวว่า “ตอนนี้พี่ใหญ่สามารถโจมตีจนคนร้อยคนถอยไปได้ แต่ภายในตระกูลมีศิษย์หลายพันคน หากวันนี้ท่านลุยเดี่ยวฆ่าล้างตระกูลเจียงไป ก็ะยืนยันสถานะคนร้ายของท่านให้หนักแน่นขึ้นไปอีก อีกอย่างภายในหอหงหูก็มีบุตรและภรรยาของท่านอยู่ ท่านจะทอดทิ้งไม่เหลียวแลเชียวหรือ”

เขาปล่อยมือแล้วพูดต่อ “พี่ใหญ่ หากท่านเชื่อใจข้า เชื่อในความบริสุทธิ์ของตนเอง ตอนนี้อย่าเพิ่งรู้วาม อดทนต่อความอัปยศครั้งนี้ไปก่อน ส่วนพี่สะใภ้และหลานสาวหลานชาย ข้าจะดูแลพวกเขาให้ปลอดภัยอย่างแน่นอน”

เจียงหลิงซวี่จ้องตาเขาอยู่สักพัก ในที่สุดมือขวาก็คลายออก ปล่อยทวนยาวครึ่งท่อนนั้นหลุดออกจากมือ

ศิษย์ทุกคนรีบรุดเข้ามาจับเขามัด เอาเชือกคล้องคอเอามือไปหลังแล้วนำตัวไปที่ห้องหง

ทุกคนแยกย้ายกันไป เหลือแต่ความยุ่งเหยิงหน้าหอหงหู ภายในเรือนมีเสียงร้องไห้ดังแว่วมา เป็นเสียงของลูก ๆ และสาวใช้ที่ซาลาดกลัว

เจียงหลิงเพยรู้สึกลับปวดหัวจึงหันกลับไปพูด “ข้าไม่มีคนสนิทในตระกูลเจียง เกรงว่าคงต้องรบกวบนหัวเหี้ย ขออภัยกำลังทหารสักสองสามร้อยนายมาคุ้มกันที่นี่ไปก่อน”

พวกเขากลับไปที่ยืนเยนเยว่ชาชั่วครว อวินอี่เพิงถาม “พี่ใหญ่เจียงไม่ไปดูที่ห้องหงหรือ”

“ท่านอาทำกุมตัวพี่ใหญ่ไปแล้ว ส่วนใหญ่ก็เพียงเพื่อทำให้ยับยั้งไม่ถึงกับทรمانโบายตีกันที่ไปถึงหรงก” เจียงหลิงเพยชงชาให้สามคน “พี่ใหญ่คงไม่ยอมรับแน่นอน แต่ก็ไม่ใช่ไรหรงก มีพยานอย่างท่านลุงอยู่ก็มากพอจะชิงเขาเอาไว้ในคุกแล้ว นี่เป็นผลลัพธ์ที่ท่านอาทำต้องการมาก

ที่สุด”

อวินนี่เพิ่งคิดในใจ ตอนนั้นหากต้องการจะล้างความผิดให้เจียงหลิงชวี ก็ต้องสืบให้กระจ่างเสียก่อนว่า ในวันที่เจียงหนานโต้วถูกโจมตี คุณชายใหญ่ผู้นี้แอบไปที่ใดเพียงลำพังกันแน่ ถึงขนาดยอมตกเป็นผู้ต้องสงสัยในการทำร้ายผู้นำตระกูลโดยไม่ยอมสารภาพความจริง เป็นเรื่องที่เปิดเผยให้ใครรู้ไม่ได้ถึงเพียงนั้นเสียหรือ

จีเยี่ยนหฺรานเป่าชาที่ร้อนจัดให้เขา จากนั้นก็เติมน้ำผึ้งรสหวานละมุนลงไปอีก “จำเมื่อครั้งอยู่ที่เรือนสือปาในตอนนั้นได้หรือไม่ ไหนจะนายท่านผู้เฒ่าที่ยอมรับว่าตนเองเกี่ยวข้องกับลัทธิอิคาแดงอีกเล่า ก็เพราะต้องการปกปิดเรื่องแม่น้ำไปไซ้หรือไม่”

อวินนี่เพิ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย เจียงหลิงชวีอาจจะทำเพื่อปกปิดความผิดที่ใหญ่หลวงยิ่งกว่า ดังนั้นจึงไม่กล้าเปิดเผยร่องรอยที่แท้จริงในวันนั้นไซ้หรือไม่

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของเขา ก่อนพูดด้วยความตกตะลึง “คงจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับแม่ทัพหลูจิง ๆ กระมัง วันนั้นที่ออกไปข้างนอก ก็เพื่อไปพบคนเก่าคนแก่ในอดีต แอบวางแผนอะไรบางอย่างกันหรือ”

เจียงหลิงเพย “...”

จีเยี่ยนหฺรานตบ ๆ ไหล่เขา “นอกจากนี้ยังมีเงินที่ไม่ปรากฏที่มาที่ไปในเรือนหย่าเยว่อีก การวิเคราะห์ของอวินเออร์มีผิด สารภาพมาตามตรงเสียดี ๆ ที่บ้านเจ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

เจียงหลิงเพยหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ข้าจะสารภาพสิ่งใดได้ แต่จะว่าไปแล้ว หากเรื่องเป็นเช่นนี้จริง เช่นนั้นข้าก็คงดูเบาพี่ใหญ่ผู้นี้ไปแล้ว” พูดจบก็กล่าวอีกครั้ง “เรื่องนี้ต้องเร่งตรวจสอบให้กระจ่างโดยเร็วถึงจะดี หากเกี่ยวข้องกับแม่ทัพหลูจิง ๆ ทุกคนจะได้ปรึกษาหารือกันอีกทีว่าก้าวต่อไปจะทำอย่างไรดี”

เจียงหลิงชวีไม่ได้อยู่ในห้องหงหนานนัก ดังเช่นที่เจียงหลิงเพยคาดการณ์เอาไว้ เนื่องจากเขาไม่ยอมรับว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการลอบทำร้าย

ผู้นำตระกูล เจียงหนานเจิ้นจึงเพียงแค่นี้ส่งส่ง ๆ ไปสองประโยค ก่อนจะส่งให้คนนำตัวเขาไปขังในคุก ไม่ว่าผู้ใดก็ตามเข้าพบ...แน่นอนว่า ‘ผู้ใด’ ในที่นี้ย่อมไม่รวมเชียวหวังที่ขบขึงเรื่องชาวบ้านและเจ้าสำนักอวินที่ชอบเดินพลาไปทั่ว รวมไปถึงคุณชายสามที่ทุกคนในตระกูลต่างเกรงกลัว

ตกตึก สายฝนโปรยปรายลงมาจากฟ้าปรอย ๆ

จีเยี่ยนหนานเปลี่ยนชุดที่หนาเล็กน้อยให้อวินอี่เฟิง จากนั้นจึงกอบกวมมือเย็นเฉียบนิด ๆ เอาไว้ในฝ่ามือเพื่อให้ความอบอุ่น “กำลังคิดอะไรอยู่หรือ”

“แม่ทัพหลู” อวินอี่เฟิงเรียกสติกลับมา ด้วยเหตุผลเรื่องชาติกำเนิดของตน เขาจึงมักจะอ่อนไหวกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ อยากจะค้นหาความจริงอีกครั้ง แต่ก็กลัวว่ารุ่นบิดาของตนเองจะเป็นกบฏทรยศแผ่นดินจริง ๆ สรุปคือทุกครั้งทีนึกถึงก็มักจะรู้สึกขัดแย้งในใจและสับสนวนวายยิ่งนัก

“ไม่ต้องกลัว” จีเยี่ยนหนานบีบคางเขาเบา ๆ “ตอนนี้ท่านกับข้ากำลังสืบเรื่องนี้อยู่ แม้จะสืบได้ความอันใดจริง ๆ ก็ไม่จำเป็นต้องทูลรายงานเสด็จพี่ไปเสียทุกอย่าง หืม?”

อวินอี่เฟิงเอ่ย “เช่นนี้อาจเป็นการหลอกลวงเบื้องสูงเอาได้”

“ก่อนหน้านั้นก็เชื่อว่าไม่เคยหลอกลวง” จีเยี่ยนหนานหัวเราะ โอบกอดเขาเอาไว้ในอ้อมแขนพลาบปลอบโยน “ยกตัวอย่างเช่น ท่านเคยพูดกล่าวหาว่าร้ายพระองค์หลังตั้งกี่ครั้ง ข้าล้วนปกปิดเอาไว้เป็นอย่างดี ไม่ปล่อยให้ข่าวร้ายไหลออกไปแม้แต่เม็ดเดียว”

อวินอี่เฟิง “...”

เจียงหลิงเฟยกระแอมอยู่ด้านนอกเรือน พวกท่านเอาแค่พอประมาณก็พอ ข้ารู้สึกหนาวนิด ๆ แล้วจริง ๆ

สถานการณ์ปัจจุบันของพี่ใหญ่ข้าก็น่าอนาถมากเช่นกัน

น่าอนาถจริง ๆ

จนตระกูลเจียงนั้นโอ้อ่า แต่คุณได้คืนกลับมาหาชนลูกยิ่ง รวมกับเมื่อตอนบ่าย เจียงหลิงซวี่ออกปากดูถูกเหยียดหยามเจียงหนานเจิ้นไปหลายประโยค จึงทำให้ฝ่ายนั้นโมโหจนถูกขังเอาไว้ในคุกน้ำที่มีสภาพแวดล้อม

เลวร้ายมากที่สุด ในคืนฤดูใบไม้ร่วงที่มีฝนโปรยปราย การต้องแช่อยู่ในน้ำสกปรกดำมืดลึกถึงเอว กลิ่นนั้นก็...ตอนที่เจียงหลิงเพยพาเขาออกมาจากคุกได้นั้น เจียงหลิงชวี่ก็มีสีหน้าซีดขาว สันเทาไปทั้งร่าง ส่วนหนึ่งคือหนาว อีกแກ່ส่วนคือความอับยศอดสู

เจียงหลิงเพยสั่งให้คนไปนำเสื้อผ้าสะอาดและชาร้อนมา ที่นี่เป็นสถานที่พักผ่อนในเวลากลางวันของผู้คุม พื้นที่คับแคบและมีดสลัว มีเพียงเศษเทียนสองสามเล่มส่องแสงริบหรี่

จีเย่ยนหรรณและอวี่นอ่เฟิงถือว่าเป็นคนนอก ซ้ำยังเป็นคนในราชสำนัก ดังนั้นจึงไม่ได้เปิดเผยใบหน้า ได้แต่กลั่นหายใจสดับฟังอยู่ในที่ซ่อน

เจียงหลิงเพยรินชาช้า ๆ “ก่อนมาเข้าไปเยี่ยมท่านลุงและสอบถามเหตุการณ์ในวันนั้นอย่างละเอียดมาแล้ว เขาเห็นใบหน้าของคนที่ลอบทำร้ายจริง ๆ และมันแน่ใจว่านั่นคือพี่ใหญ่ แต่จะว่าไปก็อาจจะจะเป็นผู้อื่นปลอมตัวมาได้เช่นกัน ดังนั้นข้าจึงอยากสอบถามพี่ใหญ่ว่าวันนั้นท่านอยู่ที่ใดกันแน่ หากไม่พูดเรื่องนี้ให้ชัดเจน ต่อให้ข้าอยากลงมือช่วยเหลือ ก็เกรงว่าคงทำได้แค่อยาก ทว่าไม่อาจลงมือทำได้”

เจียงหลิงชวี่เสียงแหบแห้ง “ผู้ที่ลอบทำร้ายท่านพ่อมีใบหน้าของข้าจริง ๆ หรือ”

เจียงหลิงเพยพยักหน้า “จริงแท้แน่นอน ดังนั้นข้าเดาว่าสาเหตุที่ท่านลุงยังรักษาชีวิตเอาไว้ได้ทำให้เพราะโชคช่วย แต่เป็นเพราะคนร้ายจงใจไว้ชีวิต เพื่อให้เกิดสถานการณ์ในเวลา”

บรรยากาศเงียบสงัด ภายในห้องไม่มีผู้ใดพูดอยู่นาน รวากับเจียงหลิงชวี่กำลังต่อสู้กับอะไรบางอย่างอยู่ในใจ อวี่นอ่เฟิงที่อยู่ด้านนอกค่อนข้างกังวล ฝ่ามือมีเหงื่อชุดออกมาบาง ๆ ผ่านไปสักพักจึงได้ยินประโยคหนึ่ง “วันนั้นข้าอยู่บนเขาด้านนอกเมืองจริง ๆ”

“ชมทิมะหรือ”

“ไม่ใช่”

อวี่นอ่เฟิงและจีเย่ยนหรรณมองตากันแล้วเงยหูตั้งใจฟังต่อไป

ตามการคาดเดาของทั้งสองคน คำสารภาพต่อไปนี้ไม่ว่าไรก็น่าจะ

เกี่ยวข้องกับแม่ทัพหลู เซียนหานเยียน หรือผู้ยิ่งใหญ่เลื่องชื่อคนอื่นบ้าง แต่ปรากฏว่ากลับได้ยินเจียงหลิงซวีกกล่าวว่า “วันนั้นข้าเข้าไปในป่าเพื่อพบสตรีนางหนึ่ง”

เจียงหลิงเพยชักต่อ “ผู้ใดกัน”

เจียงงั้นไปอีกสักพัก

“อวี๋เหมียนเหมียน”

อวี๋เหมียนเหมียนคือผู้ใดกัน

อวินอีเฟิงได้ยินก็งุนงงไปหมด จี้เยียนหรานเองก็ส่ายหน้า ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

เห็นได้ชัดว่าเจียงหลิงเพยไม่เข้าใจ ยามนี้สีหน้าที่เคยขาวซีดของเจียงหลิงซวีกกลับแดงก่ำขึ้นมาด้วยความอับอายก่อนจะขบกรามแน่น “นางเป็น...สตรีนางหนึ่งในเมืองตานเฟิง”

อวินอีเฟิง “...”

จี้เยียนหราน “...”

สีหน้าของเจียงหลิงเพยยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้จริง ๆ

ตามคำสารภาพของเจียงหลิงซวี่ เมื่อหลายเดือนก่อนเขาบังเอิญพบอันธพาลกลุ่มหนึ่งกำลังรังแกสตรีขายของปักผ้า จึงยื่นมือเข้าช่วยเหลือเยี่ยงวีรบุรุษช่วยสาวงาม แต่อีกฝ่ายจะไม่ได้เป็นสาวงามหาได้เปรียบ แต่ทว่ากลับเย้ายวนเปี่ยมเสน่ห์ ทั้งยังมีน้ำเสียงหวานหยดย้อย เอาอกเอาใจคนเก่งอย่างยิ่ง เรื่องราวต่อจากนั้นก็เป็นที่มาบดลเคราะห์ที่มักจะเล่นกันบ่อย ๆ เกี่ยวกับคุณชายร่ำรวย เดิมทีอย่างมากเจียงหลิงซวี่ก็แค่อยากรับนางมาเป็นสาวใช้คนสนิทในเรือน ไม่นับว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอันใด แต่ใครจะคาดคิดว่าหลังผ่านไปไม่กี่วัน อีกฝ่ายกลับนัดเขาไปที่ภูเขามะกอกกลางฤดูหนาว ปล่อยให้บอกว่าตนเองมิใช่บุตรสาวของพ่อค้าหาบเร่ แต่เป็นภรรยาคนใหม่ที่เฟิงแต่งให้เซี่ยซานที่อยู่ในเมือง

เซี่ยซานคือผู้ใดนะหรือ เขาก็คือชายหนุ่มที่เหลวแหลกที่สุดในเมืองตานเฟิงอย่างไรเล่า อาศัยการเล่นกลขายยาปลอมและลักเล็กขโมยน้อยตามท้องถนนประทังชีวิตไปวัน ๆ หน้าตาอัปลักษณ์เหลือทน เส้นผมก็มี

คราบสกปรกเกาะกรังอยู่ตลอดปี แม้แต่ขอทานยังดูดีกว่าเขาหลายส่วน เจียงหลิงชวีได้ยืนดั่งนั้นโบหน้าก็ขาวซีดไปหมด แต่อวี๋เหมียนเหมียน กลับขยับเข้ามาใกล้ด้วยท่าที่ออกอ่อน ปากก็เล่าเรื่องสกปรกโสมมบนเตียงของเซี่ยซาน และบอกว่าอยากจะลองปรนนิบัติเขาด้วย

อวี่นอเฟิงจับมือจี๋เยียนหรรณ เดิมทีคิดว่าจะได้ยินเรื่องราวการกบฏ ต่อแผ่นดิน ไม่เคยคิดเลยว่าจะเป็นเรื่องที่ทั้งตื่นเต้น ทั้งน่าขนลุก และ ทั้งวาบหวามเช่นนั้น

หลังจากนั้นแล้ว อวี๋เหมียนเหมียนก็ร้องไห้วิ่งหนีไป คุณชายใหญ่ เจียงเองก็กลับเรือนไปทั้งที่ขั้วหนึ่ดีผ่อและแข้งขาอ่อนยวบ ปรากฏว่าทันทีที่เข้าประตูมาก็ได้ความว่าผู้นำตระกูลถูกลอบทำร้ายจนธาตุไฟเข้าแทรก เป็นตายไม่อาจรู้ได้ไปเสียแล้ว

“ความจริงแล้วในเวลานั้นข้าก็พอจะคาดเดาเรื่องราวภายในบางอย่าง ได้” เจียงหลิงชวีเอ่ย “วันต่อมาข้าส่งคนไปสืบ ปรากฏว่าอวี๋เหมียนเหมียน กลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เหลือไว้แต่จดหมายฉบับหนึ่ง บอกว่าตนเอง เจอชายผู้ที่มีเงินมากกว่าแล้ว จึงทำให้เซี่ยซานอะอะไว้วายและทุบตีนาง อยู่บนถนน ร้องให้ตำทอหญิงร้านและชายชู้อย่างหยาบคายตลอดทั้งป่าย”

อวี่นอเฟิงรู้สึกสับสน หากเจียงหลิงชวีไม่ได้พูดโกหก กลอุบายนี้ ก็ช่าง...ให้อวี๋เหมียนเหมียนไปคบหากับเซี่ยซานก่อน จากนั้นจึงค่อยคบหากับเจียงหลิงชวี คุณชายใหญ่ผู้ร่ำรวยที่มีเกียรติสูงส่งและมีอำนาจ ชื่อเสียงมากที่สุดในเมือง แบ่งปันสตรีผู้หนึ่งกับนักต้มตุ๋นเฒ่าที่น่าสมเพช และสกปรกโสโครกที่สุด แถมยังเป็นฝ่ายคุณชายที่ไปขโมยภรรยาของเขา อีก หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ไม่เพียงแต่จะขายชีหน้า แต่อาจจะถูก คนตราหน้าเยาะเย้ยไปชั่วชีวิต

มองอีกมุมหนึ่ง ต่อให้เจียงหลิงชวีสารภาพความจริงออกมาหมด เปลือก แต่อวี๋เหมียนเหมียนเป็นใครกันละ ไม่รู้ว่าไปทีใดตั้งนานแล้ว ไม่มีหลักฐานเช่นเดียวกับเหตุผลที่ว่า ‘ขึ้นเขาไปชมหิมะ’ เช่นนี้แล้วจะมีใครเชื่อ มีผู้บอกว่าไปชมหิมะยังจะเหมาะสมมากกว่าเล็กน้อย

เจียงหลิงเพยถาม “พี่ใหญ่เคยไปตามหานางหรือไม่”

“เคยตามหา แต่ไม่ได้อะไรเลย” สายตาของเจียงหลิงชวีฉายแวว
ลึนหวัง “ดังนั้นข้าจึงเดาออกตั้งนานแล้วว่าตัวเองจะมีวันนี้”

หากเจียงหลิงชวีถูกผู้อื่นใส่ร้ายจริง ๆ ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์มาก
ที่สุดในเวลานี้ก็น่าจะเป็นเจียงหนานเจิ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

อวินอีเฟิงเอ๋อ “จี้”

สายตาของเจียงหลิงชวีทอดประกายระแวงระวัง ผุดลุกขึ้นยืนหันใด
“นั่นใครนะ”

จี้เยี่ยนหรรณเขกหัวคนที่อยู่ในอ้อมแขน ดวงตาฉายแววจนปัญญา
นี่หรือเจ้าสำนักเฟิงอวี๋

อวินอีเฟิงลูบจมูก ก็บอกไปแล้วอย่างไรเล่า ช่วงนี้สมองของข้าใช้การได้
ไม่ค่อยดีเท่าใดนัก

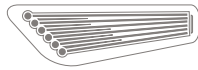
ในเมื่อที่ซ่อนถูกเปิดโปงแล้ว ทั้งสองคนจึงได้แต่ผลึกประตูเข้าไป

อวินอีเฟิงมองเจียงหลิงชวี ดวงตาใสซื่อบริสุทธิ์อย่างยิ่ง จะว่าอย่างไร
ดี ข้ามาที่นี่เพื่อทำความเข้าใจจากใหญ่ ๆ ที่น่าตื่นเต้นระทึกใจเกี่ยวกับการ
ก่อกบฏทรยศต่อแผ่นดิน ไม่ได้ตั้งใจจะมาแอบฟังเรื่องซู้สาวของท่านเลย

จริง ๆ นะ

123

การต่อสู้ของสองพยัคฆ์

เรื่องที่น่าอัศจรรย์ แบบนี้เดิมทีควรปกปิดเอาไว้ให้มิดชิด ไม่ให้เล็ดลอดออกไปแม้เพียงนิดถึงจะถูก แต่ตอนนี้จู่ ๆ ก็ถูกคนนอกที่ไม่เกี่ยวข้องกันสองคนได้ยินเข้า อวินนี่เพิ่งคิดว่าในใจของเจียงหลังชีวิตคงจะยิ่งตกใจและโกรธเกรี้ยวประหนึ่งคลื่นยักษ์ธาโถมรุนแรง ดังนั้นเขาจึงเอ่ยปากให้สัญญาด้วยอยากจะชดเชยให้อย่างจริงจัง “คุณชายใหญ่วางใจได้ สำนักเพิงอวีจะช่วยสืบหาความจริงให้กระเจ้าเอง”

“ข้าจะเปลี่ยนที่พักเป็นที่ที่สะอาดให้พี่ใหญ่ก่อน” เจียงหลังเพยเอ่ย “อีกสองสามวันก็จะเป็นวันที่ท่านอาห้ำรับสืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูล มีหลายเรื่องรอให้เขาไปจัดการ น่าจะไม่มีเวลามาสนใจที่นี่ พี่ใหญ่จะได้อยู่สงบ ๆ ไปสักพัก”

เจียงหลังชี้อายหน้า “คนชนะเป็นราชาคนแพ้เป็นโจร ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะข้าหาเรื่องใส่ตัวเอง ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรให้พูดหรอก แต่พี่สะใภ้และหลาน ๆ ของเจ้าในอนาคตเกรงว่าคงต้องหวาดผวาก็ไม่ใช่สุขตลอดทั้งวัน หากข้าถูกขังอยู่ที่นี้อีกนานก็ขอให้น้องสามช่วยส่งพวกเขากลับบ้านมารดาในเมืองเยว่แทนข้าด้วย จะได้ลงหลักปักฐานใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”

เจียงหลังเพยพยักหน้า “ได้”

เมื่อคนทั้งกลุ่มไปจากคุน้ำก็เกือบถึงยามจืดแล้ว

อวินนี่เพิ่งลองถามหยั่งเชิง “หากนายท่านห้าเจียงวางแผนใส่ร้ายจริง ๆ

เช่นนั้นพิธีรับตำแหน่งผู้นำตระกูลในอีกไม่กี่วันข้างหน้า...”

“ไม่มีหลักฐานพิสูจน์ เห็นได้ชัดว่าอวี๋เหมียนเหมียนเป็นเพียงหมากตัวหนึ่ง หลังจากภารกิจสำเร็จก็อาจถูกคนฆ่าปิดปากไปแล้ว อาศัยเพียงสิ่งนี้ เกรงว่าคงไม่อาจหยุดยั้งท่านอาห่าจากการขึ้นรับตำแหน่งได้” เจียงหลิงเพยกล่าว “นอกจากนี้ภายในตระกูลเจียงมีการขัดแย้งขัดขากันมาตลอดหลายปี วิธีการที่เลวทรามต่ำช้ายิ่งกว่านี้ก็มียุ่ถมไป พี่ใหญ่เองก็หาได้เปิดเผยตรงไปตรงมามากมายเท่าใดนัก ครั้งนี้ก็แค่พ่ายแพ้ในการต่อสู้เท่านั้น การเลือกผู้นำตระกูลย่อมเลือกกว่าใครมีความสามารถมาแต่ไหนแต่ไร มิใช่การเลือกแบบอย่างด้านคุณธรรมอันสูงส่ง บอกตามตรงตระกูลเจียงก็หาแบบอย่างด้านคุณธรรมไม่เจอจริง ๆ นั่นแหละ”

อวี๋อ๋เฟิงถาม “เช่นนั้นยังต้องสืบหาต่อไปหรือไม่”

“สืบ” เจียงหลิงเพยเอ่ย “พี่ใหญ่กับท่านอาห่า ไม่ว่าใครจะแพ้หรือชนะ ข้าก็ไม่สนใจทั้งนั้น แต่มีคนลอบสังหารผู้นำตระกูลกลางวันแสด ๆ โดยที่ศิษย์หลายร้อยคนในที่เกิดเหตุไม่สังเกตเห็นเลยสักคน แถมหลังจากลงมือแล้วยังปล่อยให้อีกฝ่ายจากไปได้อย่างราบรื่น ดังนั้นแปลได้ว่าในสิบส่วนคงจะมีหนอนบ่อนไส้ให้ความช่วยเหลือจากภายใน ถ้าหากไม่จับคนคนนี้ออกมา ตระกูลเจียงก็จะมีภัยร้ายแฝงเร้นอยู่ตลอดไป”

แต่ “หนอนบ่อนไส้” คนนี้เป็นใครกันแน่ ดูจากการเชื่อมโยงเบาะแสต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตอนนี้ เห็นได้ชัดว่าเจียงหนานเจินน่าจะเป็นอันดับหนึ่ง

อวี๋อ๋เฟิงจุดตะเกียงดวงน้อยภายในห้อง แสงลอดออกมาจากฝาครอบกระเบื้องเคลือบเป็นลายดอกผู้ทรงอันงดงาม สาดกระทบลงบนฉากกั้นมองดูแล้วช่างสดใสน่าเป็นมงคลยิ่งนัก

จีเยี่ยนทรานเอ่ย “เจียงหนานเจินเคยช่วยหาหลินจือโลहितให้ท่านข้าก็อยากจะได้หัวเขาจริง ๆ”

“ก็ยังไม่แน่ว่าจะเป็นฝีมือเขานี่นา” อวี๋อ๋เฟิงล้างมือให้สะอาด “การลอบทำร้ายผู้นำตระกูล ไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ล้วนเป็นโทษหนักสถานหนึ่ง แต่นายท่านหาเจียงเป็นนครอบคอบ ไม่น่าจะเสี่ยงภัยครั้งใหญ่นี้โดยง่าย”

บ่าวรับใช้ยกน้ำร้อนสำหรับอาบเข้ามา เป็นเย้วหยวนหยวนที่ตั้งใจเตรียมไว้ให้เป็นพิเศษ ด้านในนั้นยังใส่น้ำมันดอกลั่วชวีซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในหมู่คุณชายตระกูลสูงศักดิ์ ว่ากันว่าเป็นสูตรลับที่เขียนแห่งผิงไหล¹ ประทานให้ หลังจากแช่เสร็จแล้วจะทำให้ทั่วทั้งตัวมีกลิ่นหอม

อวินอี่เฟิงฟูบอยที่ขอบถ้ำอาบน้ำด้วยความเกียจคร้าน “ฟังดูก็รู้ว่ามิใช่เขียนที่ดังมาอันใด” มิได้แช่เพื่อให้จิตใจบริสุทธิ์ไร้ซึ่งกิเลส มิใช่แช่เพื่อให้เรียบง่ายสมถะ แต่กลับแช่เพื่อให้กายหอมกรุ่นไปทั่วทั้งตัว นี่จะไม่ยิ่งทำให้อาลัวยาวรณในโลกยิ่งมากขึ้นหรืออย่างไรเสีย ความหอมเนะเนะ ใครบ้างจะไม่ชอบความหอม

ยกตัวอย่างเช่นเชียวหวังที่ชื่นชอบมาก

เขาสูดดมที่ชอกคอของอวินอี่เฟิงอย่างละเอียด มือข้างหนึ่งโอบเอวของอีกฝ่าย ขณะที่มืออีกข้างก็ลูบไล้จากไหล่มาถึงขา ฝ่ามือสัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่ม มิได้เหลือเพียงกระดูกอันผอมบางเหมือนตอนล้มป่วยอีกต่อไป ดวงตาคมยกยืมขึ้นมาก็เปี่ยมไปด้วยความสดใสเช่นกัน “จ๊กจ๊ก”

จีเยี่ยนหรรณปิดตาเขาเอาไว้ด้วยมือข้างเดียว

เกลียวคลื่นในถ้ำอาบน้ำสาตกระเซ็นออกมาทีละระลอกจนพื้นเปียกไปเป็นแถบ

ตลอดทั้งคืนก็ยังไม่แห้ง

เช้าวันต่อมา เจ้าสำนักอวินปัดไปทั้งขาและเอว นอกจากนี้ยังยิ่งรู้ดีว่าคนผู้นั้นไม่ใช่เขียนที่ดังมาอะไรจริง ๆ

ดังนั้นเขาจึงตั้งใจไปหาเย้วหยวนหยวน แล้วสั่งว่าคืนนี้ไม่ต้องเติมน้ำมันดอกลั่วชวีอะไรนั้นเข้าไปในน้ำอาบอีกแล้ว

“เช่นนั้นจะเติมอันใดเข้าไปดีเล่าเจ้าคะ” เย้วหยวนหยวนถามอย่างใสซื่อ เนื่องจากทุกคนล้วนรู้ดี ตอนนี้ได้หล้าสงบสุขมิใช่หรือ ดังนั้นบรรดาคุณชายจากตระกูลสูงศักดิ์ที่ว่างงาน ปกติก็ชอบประติดประต่อย

¹ เหล่าเขียนหรือผู้เขียนที่อาศัยอยู่บนภูเขาหรือเกาะผิงไหล ซึ่งเป็นหนึ่งในดินแดนสีขาวดีตามตำนานลัทธิเต๋า

ของเล่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่งดงาม ทั้งยังบ่มเพาะนิสัยแบบคุณหนูคุณชายขึ้นมา
ชุดหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าอาหารการกินหรือการเดินทางล้วนพิถีพิถัน
การอาบน้ำก็ยังไม่อาจจะใช้น้ำเปล่าล้างเดียวแล้วจบเรื่องได้ ดังนั้นแม่นาง
หยวนหยวนจึงรู้สึกว่าคุณเจ้าสำนักอวี่นซึ่งดูดีและสง่างามกว่าคุณชาย
ทุกคนรวมกันเสียอีก อาจจะพิถีพิถันมากเช่นกัน ตนจะละลายไม่ได้เด็ดขาด

อวี่นอ๋เฟิงเห็นท่าทางน่ารักน่าชังของนางก็คิดถึงหลิงชิงเออร์ นิสัย
พูดจาเหลวไหลไปเรื่อยก็กำเริบขึ้นมาอีกครั้ง ตอบกลับไปอย่างจริงจังว่า
“ใส่ต้นหอม ชิง กระเทียมลงไปหน่อยสิ”

เย่ร้ยหยวนหยวนตกใจ “หา?”

“เจ้าไม่ต้องไปสนใจเขาหรอก” เจียงหลิงเพยเดินเข้ามาจากด้านนอก
เรือนก่อนจะดุด่าประโยคหนึ่งด้วยรอยยิ้ม หลังจากไล่เย่ร้ยหยวนหยวนไป
ทำงานเรียบร้อยก็เอ่ยถาม “หวังเยี่ยเล่า มีคนจากในวังมาหาเขา”

คนจากในวัง

แค่ได้ยินคำนี้ ในใจอวี่นอ๋เฟิงก็มีลางสังหรณ์ไม่ดีเอ่อล้นขึ้นมา ถึง
อย่างไรก็ตามลักษณะนิสัยของฝ่าบาทองค์ปัจจุบัน ก็ไม่น่าจะวางถึงขนาด
เขียนจดหมายมาบอกกล่าวความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยน้องชายหรอก แต่
ขออย่าได้เป็นสถานการณ์กองทัพอีกครั้งใหม่ที่ไหนอีกเลย

คนที่มานำเพียงราชโองการกลับมาฉบับหนึ่ง ประทับด้วยตราประทับ
ส่วนพระองค์ของหลี่จิ้ง

จีเยี่ยนหนานแกะครั่งออกแล้วอ่านคร่าว ๆ หัวคิ้วครึ่งหนึ่งคลายออก
ในขณะที่อีกครั้งหนึ่งที่ขมวดเป็นปม ที่คลายออกก็เพราะเรื่องที่กล่าวถึง
ในจดหมายไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางการเมือง แผ่นดินและราษฎร
ยังอยู่เย็นเป็นสุขดี แต่ที่ขมวดคิ้วก็เพราะมีคนบอกความลับให้หลี่จิ้งได้ล่วงรู้
ว่าเจียงหนานเงินมีความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดากับหลูกว่างหยวนในอดีต หรือ
แม้กระทั่งตระกูลเซี่ยที่กอบฏอยู่ไม่น้อย จึงสั่งให้จีเยี่ยนหนานไปสืบเรื่องนี้
ให้กระจ่างไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตาม ก่อนที่ทุกอย่างจะคลี่คลาย จะปล่อย
ให้คนผู้นี้ขึ้นเป็นผู้นำตระกูลเจียงไม่ได้เป็นอันขาด

สำนักอันดับหนึ่งในยุทธภพ สำหรับยุทธภพจวงหยวนทั้งหมดแล้ว

ตำแหน่งถือเป็นตัวแปรสำคัญ แต่เมื่อเกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัย
ของบ้านเมืองและยุทธภพ ความกังวลของหลี่จิ้งก็ถือว่ามิเหตุมีผล

“บอกความลับ ใครกันนะ” อวินอีเฟิงถาม

“เสด็จพี่ไม่ได้ตรัสแน่ชัด” จี้เยียนหรรณจุดไฟเผาจดหมาย “หูดา
ของราชสำนักกระจายไปทั้งแผ่นดิน บางทีอาจมีจำนวนมากเท่ากับสิบสำนัก
เฟิงอวี๋เลยก็ได้ หากจะได้ยินข่าวสารอันใดก็ไม่ถือว่าน่าแปลกใจ”

แต่ไม่ว่าผู้ที่บอกความลับจะเป็นใคร ราชโองการในตอนนี้ก็ส่งมาถึง
มือเซียวหวังแล้ว เรื่องนี้จึงกลายเป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องจัดการ

จี้เยียนหรรณลอบถอนหายใจ อวินอีเฟิงเข้าใจความลำบากใจของเขา
ถึงอย่างไรที่ตนสามารถระโคดโลดเต้นอยู่ที่นี่ได้ในตอนนี้ ทั้งหมดก็เป็น
เพราะเจียงหนานจิ้น ในจดหมายของหลี่จิ้งยังสั่งให้ ‘แอบสืบความให้กระจ่าง
ห้ามกระโดดกระดาก’ อีกด้วย ตอนนี้ประการแรกคือไม่มีหลักฐานพิสูจน์
ประการที่สองคือติดหนี้บุญคุณ ประการที่สามคือเขาเป็นฝ่ายเอ่ยปากอนุญาต
เรื่องตำแหน่งผู้นำตระกูลออกมาเอง ถ้าหากลงมือแทรกแซงอันใด ก็จะมี
กลายเป็นเรื่องน่าปวดหัวของแท้

และทางออกเพียงอย่างเดียวดูเหมือนจะเหลือแค่...

เจียงหลิงเพยถอนหายใจ “เอาเถอะๆ ข้าจะออกหน้าเองก็แล้วกัน”

อวินอีเฟิงถอนหายใจด้วยความโล่งอก “ขอบคุณมาก”

จากนั้นจึงให้สัญญาอย่างจริงจังอีกครั้ง “เอาไว้ข้าเรียนหมักสุราเป็น
เมื่อใด จะต้องทำจួយซิงเฟิงของหลี่โจวให้พี่ใหญ่เจียงสั๊กไห่แน่นอน”

เจียงหลิงเพยปฏิเสธอย่างสุ่ม “ระหว่างพวกเรา ไหนเลยจะต้อง
เกรงใจเช่นนี้ อีกอย่างสุราก็ต้องหมักให้คนรัก หากข้าดื่มก็ไม่ได้รสชาติ
อันใดหรอก ข้าเป็นคนนอก มิได้อายุเข้าไปผสมโรงด้วยดอก”

“เจ้าจะเป็นคนนอกได้อย่างไร” จี้เยียนหรรณตบไหล่เขา “เอาเช่นนั้น
ก็แล้วกัน อวินเออร์เรียนหมักสุราเป็นเมื่อใด สิบไหแรกจะนำมาให้เจ้า
หมดเลย”

เจียงหลิงเพย “...”

อีกด้านหนึ่ง เจียงหนานจิ้นเพิ่งพบปะเจ้าสำนักที่มาเข้าเยี่ยมคารวะ

สามสี่สำนักเสร็จเรียบร้อย ระหว่างทางกลับไปยังที่พัก คิษย์ก็มารายงาน เรื่องที่เจียงหลิงเพยไปเยี่ยมเจียงหลิงชวีในยามวิกาล นอกจากนี้ยังสั่งให้ คนย้ายเขาไปขังเอาไว้ในสวนชู้ซานอีกต่างหาก

สวนชู้ซาน ที่แห่งนั้นคือเรือนที่ซำรุดทรุดโทรมแห่งหนึ่งในเขต เรือนชั้นนอกของตระกูลเจียง มีฝุ่นและใยแมงมุมหนาครึ่งมือ ใครเดินผ่าน ต่างก็ต้องปิดจมูกเดิน แต่เทียบกับสภาพแวดล้อมในคุกน้ำแล้ว เห็นได้ชัดว่า ต่างกันราวฟ้ากับดิน

“เรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ปล่อยเขาไปเถอะ” เจียงหนานเงินโบกมือ “เมื่อวานข้าก็โมโหจนหน้ามืดไปเช่นกัน”

“ยังมีอีกเรื่องขอรับ” คิษย์พูดกลดเสียงต่ำ “คืนนี้คุณชายสามจะจัดงานเลี้ยงที่เยียนเยร์วซา เชิญชวนเจ้าอารามและเจ้าสำนักเล็ก ๆ มาทั้งหมด และหลีกเลี่ยงคนของนายท่านห้าเจียงผู้เดียวเท่านั้น”

เจียงหนานเงินซังก็เฝ้าทันที้ “นี่มันหมายความว่าอย่างไร”

“จริงแท้แน่นอนขอรับ” คิษย์รู้สึกกังวล “เกรงว่าคงมิได้มีเจตนาดี”

เมื่อคนอื่น ๆ ภายในตระกูลรับเทียบเชิญของคุณชายสาม ท่าทีแรก ก็คือ เขาคงไม่ได้มีเจตนาดี

เห็นอยู่ว่าตระกูลเจียงกำลังจะเลือกผู้นำตระกูลคนใหม่เพื่อนำพา ทุกคนให้อยู่อย่างสงบสุขต่อไป แต่กลับมีเรื่องวุ่นวายใหม่เกิดขึ้นมาอีก แด่ ในหมู่ฝูงชนมีคุณชายผู้เอื้อระเหยลอยชายและสนใจแต่การเสพสุขอยู่ พวกเขา ก็ลุ่มใจจนแทบจะร้องให้อยู่แล้ว ไหนเจ้าลองว่ามาสิ การแย่งชิง อำนาจมันมีดีตรงไหน สู้กันเอาเป็นเอาตายจนมอมแมมไปทั้งตัว ไหนเลย จะมีความสุขเหมือนการดื่มสุราตีจิ้งหรีด จนถึงตอนนี้ฟ้าใหญ่ก็ยังคงนอน อยู่ในคุก ความจำสั่นหนักหรืออย่างไร

ถอนหายใจยาวแล้วสั่น สั่นแล้วยาว

ในเยียนเยร์วซา เยร์หวอนหยวนกำลังพาสาวใช้ไปจัดสถานที่ ตั้งแต่ จอกสุราไปจนถึงรายการอาหาร หรือแม้แต่บทเพลงที่บรรเลงในงานเลี้ยง ล้วนเหมือนในเมืองหลวงไม่มีผิดเพี้ยน ขาดก็แต่เพียงเคลือบทัพเฮยเจียว จำนวนแปดแสนนายมาตั้งไว้ แล้วเขียนคำว่า ‘ผู้หนุนหลัง’ ตัวโต ๆ ด้วย

โลหิตสีแดงบนใบหน้าที่เท่านั้น

ท่าที่ที่มาอย่างเกรี้ยวกราดเช่นนี้ มากพอที่จะชมขวัญคนส่วนใหญ่ในตระกูลเจียงได้ อวินนี่เฟิงกล่าว “หากสุดท้ายแล้วสืบความได้แน่ชัดว่านายท่านห้าเจียงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกองทัพภฏ คราวนี้พวกเราคงทำผิดต่อเขาแล้วจริง ๆ” ถึงอย่างไรก็มีการชักซ้อมขึ้นตอนพิธีการแล้ว พันธมิตรร่วมยุทธภพที่มากล่าวแสดงความยินดีกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าก็ไปหักทลายอย่างสนิทสนมเรียบร้อยแล้ว แต่เมื่อถึงช่วงเวลาสำคัญของการสืบทอดตำแหน่งกลับมีเรื่องวุ่นวายแบบนี้เกิดขึ้น คาดว่าไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ต้องปวดหัวแทบระเบิดกันหมด

“ในอนาคตกหากพิสูจนได้ว่าพวกเราผิด ค่อยมายอมรับความผิดถึงที่แล้วชดเชยอย่างดีก็แล้วกัน” จี้เยียนหรงกล่าว “ตอนนี้มีราชโองการของเสด็จพี่ คงได้แต่ทำเช่นนี้ไปก่อน”

อวินนี่เฟิงพยักหน้า “อืม”

ทั้งสองคนกลับไปอาศัยอยู่ที่โรงเตี๊ยมเป็นการชั่วคราว พวกเขาไม่สามารถอยู่ที่เยียนเยวี่ซาได้อีกแล้ว ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นการผิดคำพูดอย่างโจ่งแจ้งเกินไปได้ แต่ก็ไม่ว่าจางใจได้จริง ๆ อย่างไรเสีย ผู้หนุนหลังของเจียงหลิงเพยแม้ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ยังเป็นคนของราชสำนัก ภายในตระกูลเจียงนับว่าเขาโดดเด่นเดี่ยวเดียวดายไร้การสนับสนุน จึงได้แอบย้อนกลับมาอีกครั้ง คอยฟังความเคลื่อนไหวอยู่ในที่ลับ

ตระกูลเจียงเป็นตระกูลเก่าแก่ของยุทธภพ บรรดาคุณชายในตระกูลย่อมมีวรยุทธ์สูงส่งกันทุกคน ดังนั้นเจ้าสำนักอวินจึงยกมือขึ้นรับประกันว่าครั้งนี้เจ้าตัวจะไม่เปิดเผยรอรอยอีกแน่นอน มิเช่นนั้นจะล้างมือในอ่างทองคำอยู่ตรงนั้นแล้วกลับเรือนมาให้ท่านล้าง...ไม่สิ กลับเรือนมากินดื่มเล่นสนุกกับท่าน

จี้เยียนหรงจูบหน้าผากของเขา “ไม่เป็นไร ต่อให้ถูกเปิดโปงก็ไม่สำคัญหรอก ถึงอย่างไรพวกเขาก็สู้ข้าไม่ได้อยู่ดี”

เจียงหลิงเพยที่เดินผ่านไปข้าง ๆ ทำหน้าตาเบื่อหน่ายเต็มทน

เมื่อโคมไฟประดับสองสว่าง ‘งานเลี้ยงรื่นเริง’ นี้ก็ได้เปิด màn ขึ้น

สุราอาหารล้วนเป็นของดีตามฤดูกาล ถ้วยจานชามซ้อนต่างก็ประณีตงดงาม เยว่หยวนหยวนพานักดนตรีจำนวนมากในเรือนหยาเยว่มา เครื่องดนตรีดีดสีตีเป่าบรรเลงไปเหมือนสายน้ำไหลริน ฟังไพเราะเสนาะหู กล่าวคือนี้เป็นงานเลี้ยงของตระกูลมั่งคั่งทรงอิทธิพลที่ดูเหมือนจะค่อนข้างมีหน้ามีตาและหรูหราซึ่งเจ้าภาพและแขกผู้มาเยือนควรจะคึกคักมีความสุข

แต่ในความเป็นจริงก็ค่อนข้าง...ยากจะอธิบายด้วยคำพูดสั้น ๆ ในบรรดาแขกเหรื่อจำนวนมากในสถานที่แห่งนี้ บางคนก็รู้สึกกระวนกระวายยากจะสงบใจได้ บางคนรู้สึกหวาดระแวง บางคนถอนหายใจไม่หยุดหย่อน บางคนตั้งใจรอชมละครฉากใหญ่ ยังมีคุณชายเสเพลที่ไม่ได้เรื่องได้ราวดูละครมากเกินไป กล่าวหาพอกินข้าวไปได้ครึ่งทาง เจียงหลิงเพยจะขว้างจอกสุราลงพื้น แล้วมีพลดาบและพลขานหลายสิบนาย ‘กรู’ กันเข้ามาจากด้านนอก...ในละครวังหลวงก็มักจะมีเรื่องเช่นนี้อยู่บ่อย ๆ มีใช้หรือ

สรุปคือกินอาหารไม่รู้รส กินอาหารไม่รู้รส

แม่นางหยวนหยวนเองก็รู้สึกไม่พอใจบรรยากาศอิมครีมเช่นนี้เหลือเกิน ดังนั้นจึงลงมือปรับสายฉิน เปลี่ยนจากท่วงทำนองไพเราะนุ่มนวลเป็น ‘เพลงร่ำวันดีใหม่’ ที่มีความสนุกสนานร่าเริง ขาดก็แต่เพียงเรียกคณะซอเออร์หูและปี่ส่วนนำมาบรรเลงสด ๆ เท่านั้น และท่ามกลางบรรยากาศการฉลองปีใหม่ทีรื่นเริงเช่นนี้ เจียงหลิงเพยกลับวางจอกสุราลงเอ่ยมามประยอกหนึ่งอย่างไม่ใส่ใจว่า ทุกคนมีความเห็นอย่างไรกับเรื่องที่ทำหน้าห้าจะรับสืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูลเจียง

“แค่นี้!” ภายในงานเลี้ยงมีคนกำลังชดน้ำแกงอยู่พอดี เมื่อรู้สึกตกใจขึ้นฉับพลัน น้ำแกงจึงไหลเข้าไปในหลอดลม

“เหตุใดพี่รองจึงไม่ระวังเช่นนี้เล่า” เจียงหลิงเพยตำหนิอย่างนุ่มนวลก่อนจะพูดอีกครั้ง “เช่นนั้นมิสู้ท่านลองพูดมาก่อนสิ”

ทุกคนต่างก็ส่งสายตาเห็นอกเห็นใจให้จอมช่วยคนนี้

คุณชายรองตระกูลเจียงมีนามว่าเจียงหลิงเซิง ฝึกวรยุทธ์ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษได้มากกว่าองค์ชายรองหลี่จวินอยู่นิดหน่อย ในด้านอื่น ๆ ก็ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน ล้วนเป็นคุณชายเสเพลที่เอาแต่แสวงหาความสุข

เป็นลูกผู้ดีมีเงินที่หวาดกลัวการรับภาระแม้เพียงเล็กน้อย คราวนี้ถูกกลุ่มให้ตอบคำถามที่น่าตื่นตกใจเช่นนี้อาจยับยั้ง คิ้วจึงแทบจะขมวดกันเป็นปมตาย จึงได้แต่ตอบอย่างขอไปทีว่า “ทุกคนคิดเห็นอย่างไรข้าก็คิดเห็นอย่างนั้น ดีหมด ดีหมด”

“แล้ว ‘ดีหมด’ นี่หมายความว่าอย่างไรกัน” มีคนถามด้วยเสียงกังวานมาจากนอกลาน ม่านประตูยับไหว ปรากฏว่าเป็นเจียงหนานเงินที่เดินนำศิษย์ทุกคนเข้ามาอย่างยิ่งใหญ่เกรียงไกร

ก็จริง วิธีการ ‘จัดงานเลี้ยง’ แบบนี้ของเจียงหลิงเพยไม่ไว้หน้าเขาเลยสักนิด และสามารถนับว่าเป็นการทำหายอย่างโจ่งแจ้งได้ หากตอนนี้ยังหุดหัวไม่ออกมาอีก ในอนาคตจะมีผู้ใดเชื่อฟังเล่า

เจียงหลิงเพยส่งสัญญาณให้เยว่หยวนหยวนหยุดเล่นดนตรี

สถานที่แห่งนี้จึงเงียบสงัดไร้ชีวิต บรรยาการสดชื่นและอึดอัดผู้อาวโสบางท่านที่สุขภาพไม่สู้ดีก็ตัวสั่นเทาแทบจะหมดสติไป

“งานเลี้ยงครั้งนี้ทุกคนต่างก็มีส่วนร่วม เหตุใดจึงข้ามหอซางซงไปเพียงที่เดียวเล่า” เจียงหนานเงินกล่าว “เห็นข้าเป็นคนนอกตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“ท่านอาหาล้อเล่นแล้ว” เจียงหลิงเพยเลิกคิ้วขึ้นข้างเดียว “ช่วงนี้หอซางซงต้อนรับขับสู้คนไปคนมา คึกคักไม่ธรรมดา จะมาสนใจงานเล็กๆ เช่นนี้ของข้าไปไย อีกอย่างก็เชื่อว่าจะมีส่วนร่วมไปเสียทุกคน คนจากหอหงหูก็มีได้มาไม่ใช่หรือ”

คำพูดของเขาประโยคนั้นแฝงไปด้วยการกระทบกระเทียบ เปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของดินปืน ทุกคนในงานเลี้ยงแอบร้องทุกข์อยู่ในใจ ไม่เข้าใจคุณชายสามผู้ไม่ชอบกลับเรือนมาแต่ไหนแต่ไรและแทบจะหลบไปใช้ชีวิตอิสระในที่ไกลแสนไกลผู้นี้เอาเสียเลย เหตุใดจู่ๆ ถึงได้มีความคิดอยากแย่งชิงอำนาจ ทั้งยังแย่งชิงอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว โดยไม่มีการปูทางใดๆ เลยแม้แต่หน่อย

“ท่านอาห่าอายุมากแล้ว น่าจะกลับเรือนไปพักผ่อน ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุข ดูเลดดอกไม้ใบหญ้าสวยๆ ไปไยต้องมาลำบากกับเรื่องจุกจิกมากมายของตระกูลเจียงด้วย” เจียงหลิงเพยลุกขึ้นยืน เดินเอ้อระเหย

ลอยชายลงจากที่นั่งประธาน “ความกตัญญูมาเป็นอันดับแรกก่อนทุกสิ่งงานลำบากที่ต้องใช้สมองและต้องเป็นกังวลเช่นนี้ ให้หลานรับผิดชอบแทนท่านอาเถอะ”

อวี๋นอี่เฟิงที่อยู่ในที่ซ่อน เห็นสีหน้าของเจียงหนานเงินดำทะมึนไปเป็นแถบตั้งนานแล้ว แต่กลับยังคงอดทนอดกลั้นไม่ระเบิดอารมณ์ออกมา เพียงแค่เอ่ยถามว่า “เซียวหวังเล่า เหตุใดจึงไม่เห็นเขามาร่วมงานเลี้ยง”

“อยู่ดี ๆ ท่านอาห้ำจะถามหาหวังเยียไปทำไมกัน” เจียงหลิงเพยยกยิ้ม “นอกจากนี้ ราชสำนักก็ไม่ยุ่งเรื่องตระกูลเจียง”

คำพูดนี้ออกจะหน้าด้านไร้ยางอายไปสักหน่อย ราชสำนักไม่ยุ่งเรื่องยุทธภพ นั่นก็เพราะราชสำนักไม่อยากยุ่ง หากเมื่อใดราชสำนักอยากยุ่งได้หล้านี้ล้วนเป็นแผ่นดินของหวงตี้มีไซ่หรือ ตระกูลเจียงจะสามารถลอยขึ้นสวรรค์ไปได้หรืออย่างไร นอกจากนี้ งานเลี้ยงในคืนนี้ยังมีเงาของราชสำนักอยู่ทุกหนทุกแห่ง ยกตัวอย่างเช่นหงเซาโร่ว² ที่ไม่ได้เรียกว่าหงเซาโร่ว แต่เรียกว่าปาสิ่ววาน³ เช่นนี้ยังจะมีความหมายอื่นใดได้อีก

เจียงหนานเงินกดเสียงต่ำ พุดพลางกัณฑ์กรอด “เจ้าอย่าได้ก่อเรื่องเลียดีกว่า!”

“ท่านอาห้ำคิดมากไปแล้ว คราวนี้ข้าไม่ได้ก่อเรื่องจริง ๆ” เจียงหลิงเพยเผชิญหน้ากับเขาตาต่อตาฟันต่อฟัน เอ่ยอย่างเย็นชา “แต่ต้องการจะยุติเรื่องวุ่นวายโดยเร็ว และทำให้ตระกูลเจียงกลับไปเป็นอันดับหนึ่งในได้หล้าอีกครั้ง”

เสียงซังดังขึ้น คิซึ่หอยซางซงพากันชักกระบี่ออกจากฝัก

ในที่สุดผู้อาวุโสในงานเลี้ยงที่ลั่นเทาจนเจียนจะเป็นลมมาโดยตลอดก็ทนสถานการณ์ที่น่าตื่นตระหนกเช่นนี้ไม่ไหวแล้วเป็นลมไปจริง ๆ สมาชิกในครอบครัวที่อยู่ข้างกายรีบตะโกนขอความช่วยเหลือ บ่าวรับใช้ที่อยู่ด้านนอกรีบวิ่งเข้ามา ในงานเกิดความโกลาหลวุ่นวาย ในที่สุดก็มีคนหนึ่ง

² คือเนื้อหมูหรือสามชั้นผัดซอสน้ำตาล

³ แปลตรงตัวว่าแปดแสน ในบริบทนี้จะสื่อถึงทหารแปดแสนนายของเซียวหวัง

รวบรวมความกล้า เอ่ยปากเกลี้ยกล่อมขึ้นมาท่ามกลางความซุลมุนว่า “ทุกท่านมีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากันดี ๆ เถิด ต่างก็เป็นคนกันเองทั้งนั้น อย่าได้ต่อสู้จนทำลายความสามัคคีกันเลย”

“วางใจได้ ข้ายอมไม่หันดาบเข้าใส่ท่านอาห้ำอยู่แล้ว” เจียงหลิงเพยกล่าว “เอาเช่นนั้นก็แล้วกัน ตั้งแต่โบราณมาจนถึงวันนี้ ไม่ว่าสำนักใด ตำแหน่งผู้นำตระกูลยอมเป็นของผู้ที่มีความสามารถมาแต่ไหนแต่ไร มิสู้อีกสามวัน ข้าหน้าข้ากับท่านอาห้ำค่อยมาประลองกันสักครั้งและตัดสินผลแพ้ชนะอย่างเที่ยงตรงกันดีกว่า ท่านว่าเป็นอย่างไร”

เจียงหนานเงินมองตาเขาอยู่สักพักก่อนส่งเสียงหัวเราะเย็นชาแล้วสะบัดแขนเลื้อยเดินจากไป

คนอื่น ๆ ในที่แห่งนั้นต่างก็รู้แน่แท้ใจ ประการแรก อายุของทั้งสองคนแตกต่างกัน ชายวัยกลางคนอายุห้าสิบกว่าปีจะประลองกำลังกายกับชายหนุ่มอายุยี่สิบกว่าปีได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคุณชายสามเป็นอัจฉริยะในการฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่เกิด อายุไม่ถึงสิบขวบก็สามารถสู้กับตระกูลเจียงได้ทั้งหมดแล้ว ตอนนี้อาคาว่าคงยิ่งไร้เทียมทาน แล้วนายท่านห้ำเจียงจะชนะเขาได้อย่างไร

ดูจากเรื่องนี้ เกรงว่าผู้นำตระกูลเจียงคงต้องเปลี่ยนคนเสียแล้ว

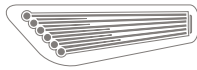
มืออาหารนี้ทั้งแขกและเจ้าภาพต่างก็ไม่ค่อยมีความสุขนัก หลังจากทุกคนแยกย้ายกันไป เจียงหลิงเพยจึงค่อยนวดขมับที่ปวดแปลบของตนแล้วพูดกับเยว่หยวนหยวน “เจ้าก็ไปพักผ่อนเถอะ”

“หวังเยียบกับท่านเจ้าสำนักอวี่นยังไม่ได้กินอาหารเลยนะเจ้าคะ คุณชายเองก็ขยับตะเกียบแค่ไม่กี่ที ข้าจะไปทำะหมี่เนื้อวัวผัดกวางตุ้งมาสักสองสามชามนะเจ้าคะ” เยว่หยวนหยวนลุกขึ้นยืน ครั้นวิ่งไปถึงประตูก็หันกลับมาถามอีกครั้ง “คุณชายอยากจะเป็นผู้นำตระกูลจริง ๆ หรือเจ้าคะ คราวนี้คงไม่ได้หลอกข้าอีกกระมัง”

เจียงหลิงเพยยกยิ้มโดยไม่ได้อตอบ จี้เยี่ยนหฺรานและอวี่นอีเฟิงก็ออกมาจากห้องลับเช่นกัน “จะประลองจริง ๆ หรือ”

“จุดแข็งของท่านอาห้ำก็คือการเข้าสังคม ไม่ใช่วรยุทธ์ เขาน่าจะรู้ดีว่า

ตัวเองไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้าแน่นอน” เจียงหลิงเฟยส่งสัญญาณให้ทั้งสองคน
นั่งลง “คาดว่าคืนนี้ไม่กี่พຼ່ງนี้คงไปหาหวังเยี่ยที่โรงเตี๊ยมแล้ว เช่นนั้น
ก็คิดล่วงหน้าไว้เถิดว่าจะรับมืออย่างไรดี”

หอชาวชวเวยบสวัด มีเพียงเสียงใบไม้แห้งดังแซกๆ อยู่ข้างหู ศิษย์ที่เฝ้ายามทุกคนต่างก็นิ่งเงียบไม่กล้าเอื้อนเอ่ย แม้กระทั่งตอนเปลี่ยนเวรยามก็ยังกลั่นหายใจ ตรงข้ามกับความคึกคักเอะอะโวยวายเมื่อหลายวันก่อนโดยสิ้นเชิง

บนโต๊ะมีตะเกียงน้ำมันจุดสว่างอยู่ดวงหนึ่ง คนชุดดำผู้หนึ่งยืนอยู่ในห้องนั้นพร้อมชงชาอย่างไม่รีบร้อน “ดูเหมือนว่าจีเยียนหรรณจะตัดสินใจไม่เข้าข้างนายท่านห้าเจียงเสียแล้ว”

“ตอนแรกข้าก็เตือนเจ้าแล้ว จีเยียนหรรณและเจียงหลิงเพยมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น เกรงว่าคงไม่ช่วยพวกเราหรอก” เจียงหนานเจินวางถ้วยชาลงอย่างแรง ในน้ำเสียงเจือความไม่พอใจอยู่มาก

“เป็นข้าที่ผิดเอง คิดว่าจีเยียนหรรณอาจจะไม่เหมือนคนอื่นๆ คิดว่าอวี่นอี่เฟิงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ช่วยชีวิตเขาก่อนก็ไม่ใช่เป็นอะไร” คนชุดดำแค้นหัวเราะ ถอนหายใจเหมือนเยาะเย้ยตัวเอง “แต่ความจริงแล้วภายในวังแห่งนั้นไม่มีวิญญาณที่รักษาคำสัตย์อยู่เลยสักคน เหวะ”

เจียงหนานเจินถาม “เช่นนั้นตอนนี้จะอย่างไรดี”

“เซียวหวังไม่รักษาสัจจะ ตอนนี้คนรักของเขาก็หายดีแล้ว พวกเราจึงไม่มีจุดอ่อนของเขายู่ในมืออีก นายท่านห้าเจียงคิดว่าอย่างไรเล่า” คนชุดดำส่ายหน้าแล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ช่างมันเถอะ”

มือของเจียงหนานเงินที่อยู่บนโต๊ะกำหมัดแน่น “ช่างมันเถอะอย่างนั้นหรือ”

“ค่ายทหารเฮยเจียวแปดแสนนายนั้น คงมิใช่แค่การช่างมันไปเถอะหรอก แต่มีเช่นนั้นแล้ว จะไปนั่งอธิบายเหตุผลกับจี้เยียนหรานอย่างนั้นหรือ” คนชุดดำสบตาเขา “สำหรับราชสำนักแล้ว การให้เจียงหลิงเพยเป็นผู้นำตระกูลย่อมน่าวางใจมากกว่าให้นายท่านห้าเจียงเป็นผู้นำตระกูลอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาต้องเลือกผลประโยชน์และหลีกเลี่ยงอันตราย ไม่แน่ว่าหลานรักคนนั้นของท่าน อาจจะถูกราชสำนักยุยงส่งเสริมและใช้ผลประโยชน์เข้าล่อ ถึงได้เกิดความคิดอยากจะเป็นผู้นำตระกูลขึ้นมากะทันหัน”

เจียงหนานเงินสีหน้ามัวหมอง ก่อนหน้านี้เชื่อว่าเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าหลังจากจี้เยียนหรานได้หลินจือโลहितไปแล้วอาจจะผิดสัญญา แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่คาดคิดว่าจะเลือกช่วงเวลานี้...ไม่ได้หักหน้าในตอนที่ยังหาหลินจือโลहितเจอ ไม่ได้หักหน้าเอาตอนที่เพิ่งมาถึงตระกูลเจียง แต่เป็นตอนที่ตนเองกำลังจะรับตำแหน่งผู้นำตระกูล สำนักต่าง ๆ ในยุทธภพมาถึงเมืองตานเฟิงและเตรียมตัวจะเข้ามาแสดงความยินดีถึงเรือนแล้ว จู่ ๆ เขาก็หักหลังขึ้นมา นี่ไม่เพียงแค่มิรักษาวาจาสัตย์ แต่เหมือนตบหน้าตนเองกลางที่สาธารณะ ในใจจะอดทนต่อความอัปยศเช่นนี้ได้อย่างไร

“คนตระกูลหลี่ จี้” คนชุดดำโหม่นน้ำอีกครั้ง “แต่นายท่านห้าเจียงก็อย่าได้โกรธเกรี้ยวไปเลย เรื่องใด ๆ ในโลกใบนี้ล้วนมีขึ้นมีลง เจียงหลิงเพยขึ้นดำรงตำแหน่งก็มีเรื่องเลวร้ายสำหรับเราไปเสียหมด อย่างน้อยก็สามารถยืมมือเขาไปกำจัดเจียงหลิงซื่อและหลี่ชิงไท์ก่อนได้”

เจียงหนานเงินเตือนอย่างเย็นชา “อย่าลืมนะ ยังมีเรื่องที่ใหญ่ถูกลอบโจมตีอีก ถ้ารอให้ผู้นำตระกูลคนใหม่ไปสืบหา เจ้าไม่กลัวว่า...”

“ข้าจะกลัวอะไร” คนชุดดำวางถ้วยชาลงแล้วแสวงทำเป็นงุนงง “เรื่องนี้คุณชายสี่เป็นคนทำมิใช่หรือ เกียวอันใดกับท่านและข้าเล่า”

เจียงหนานเงิน “...”

“วางใจได้” คนชุดดำยกยิ้มบาง “ตระกูลเจียงในตอนนี้เป็นตะแกรงชำระที่มีน้ำรั่วอยู่ทุกที่ มิสู้ให้คุณชายสามผู้นั้นลำบากซ่อมแซมไปก่อน

นายท่านห้าเจียงค่อยรับช่วงต่อ เหนือนี้ก็ไม่นับว่าขาดทุนแล้ว”

จีเยี่ยนหฺรานอยู่ที่โรงเตี๊ยมเป็นเวลาสองวัน ก็ยังไม่เห็นแววของเจียง-หนานเจิ้น

จนกระทั่งวันที่สามจึงได้ข่าวว่าโรคเก่าของนายท่านห้าเจียงกำเริบ จนลุกไม่ขึ้น คาดว่าคงไม่สามารถรับตำแหน่งผู้นำตระกูลได้ในเร็ววันนี้ ในเมืองพลันเกิดเสียงฮือฮาไปทั่ว คนที่ไม่รู้เรื่องราวก็แอบซุบซิบนินทาว่าตำแหน่งผู้นำตระกูลเจียงถูกคนสาปแช่งเอาไว้หรือเปล่า เหตุใดใครเข้าใกล้ก็ชวยไปเสียทุกราย คนหนึ่งก็ธาตุไฟเข้าแทรกคลุ้มคลั่ง คนหนึ่งก็ถูกขังอยู่ในคุกน้ำ ตอนนี้มีโรคเก่ากำเริบขึ้นมาอีกคน ส่วนผู้ที่รู้ข่าวกลับมีการตอบสนองอย่างรวดเร็วว่องไว เตรียมของขวัญแสดงความยินดี ชุดใหม่ไว้เรียบร้อยแล้ว เตรียมผูกผ้าไหมแพรสีแดงมั่งคั่งส่งไปยังเยียนเยว่ช่า

อวิ้นอีเฟิงกล่าว “ดูเหมือนว่านายท่านห้าเจียงผู้นี้จะมั่นใจแล้วว่าหวังเยี่ยกับพี่ใหญ่เจียงเป็นพวกเดียวกัน”

“คราวนี้เป็นพวกเราที่ไม่ได้เอาคุณธรรมมาก่อนจริง ๆ” จีเยี่ยนหฺรานถอนหายใจ “แต่เพราะมีคำสั่งของฝ่าบาท เลยได้แต่สืบเรื่องราวในอดีตให้กระจ่างเสียก่อนค่อยตัดสินใจเรื่องนี้อีกครั้ง”

แน่นอนว่าเพื่อแสดงการขอโทษ ไม่ว่าจะมียุทธวิธีหรือไม่ก็ตาม อวิ้นอีเฟิงก็ยังตั้งใจเลือกของขวัญมากมายแล้วเดินทางไปเยี่ยมไข้ ที่หอซางซงด้วยตนเอง เจียงหนานเจิ้นนอนอยู่บนเตียงไม่พบแขก แม้กระทั่งฝ่าม่านก็ยังไม่ยกขึ้น มีเพียงภรรยามาตอบรับไม่หนักไม่เบาอยู่สองประโยค แม้แต่ชาค้ำคื่นลักจอกก็ยังไม่ยกมา หน้าซำยังสั่งให้พ่อบ้าน ‘เชียน’ ลำนกใหญ่ออกไปอีก

สุนัขคลุ้มคลั่งเห่าอยู่ด้านหลัง

เจ้าสำนักอวิ้นแรงฝีเท้าอย่างไฉ่เย็น

เดินไปด้านหลังอีกหน่อยก็จะเป็นสวนอู่ถุ้ง ที่พักอาศัยของเจียง-หลิงเจิน